

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан свима.

НАСТАВЉЕНО 24.01.2005. ГОДИНЕ

Са почетком у 9,30 сати

Констатује се да је веће у неизмењеном саставу, а да су присутни: заменик Тужиоца за ратне злочине Кнежевић, пуномоћници оштећених, адвокати Баровић, Томић, Лозналијевић-Даниловић, те Наташа Кандић, а одсутни су: пуномоћници, адвокати Баровић, Тодоровић и Фрањићевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја се извињавам, колега Даниловићу, погрешно сам Вас означао.

Присутан је бранилац, адвокат Даниловић и колегиница Лозналијевић – Даниловић.

Надаље, присутни су браниоци оптужених, адвокати Петрушић, Јеврић, Продановић, Вукотић, Перески, Калањ, Штрбац, Дозет, Јелушић, Ђурђевић, Радуловић, Бељански, Бојков, Мунижаба и Апро.

АДВ.АПРО ЉУБОМИР: Председниче већа, Перковић ће мало каснити, а колега Јеврић и ја ћемо га мењати, с тим што бих Вас ја молио да око 12 бих морао изаћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам Вас разумео, за 11 сати?

АДВ.АПРО ЉУБОМИР: Око 12 сати бих ја морао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дванаест?

АДВ.АПРО ЉУБОМИР: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али доћи ће колега Перковић, колега Перковић ће доћи.

АДВ.ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Председниче, извињавам, ја ћу, такође, морати пре 11 да напустим суђење, па ће ме колега Перески заменити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога Ви, кажете, мењате, браниоче? Не чујем добро?

АДВ.ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Ја ћу морати пре 11 сати да напустим суђење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, Вас ће Перески да замени?

АДВ.ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Мене ће колега Перески да замени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

Дакле, одсутни су браниоци, адвокати Заклан, Перковић, Станић, Станојловић, Сташевић и Левајац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, ко мења колегу Перковића? Кажете, Јеврић и?

АДВ.АПРО ЛЈУБОМИР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вујановићу, госпођо Калаба, да ли сте сагласни са овим да до доласка Вашег браниоца, да га мења бранилац, адвокат Јеврић и Апро Лјубомир? Вујановић сагласан, госпођа Калаба сагласна. У реду. Да ли су сви оптужени ту? Питам судску стражу?

Сви оптужени су, такође, присутни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега Мунижаба, Ви сте добили, нећемо сада о томе расправљати, него, претпостављам, само проверавам да ли сте добили онај извештај лекара – вештака кога смо одредили у овом предмету?

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Јесам, добио сам, председниче. Јесам, да, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду. О томе ћемо касније. Ајте, господине Вујовићу, да чујемо шта желите да кажете? Молим? Па, рекли смо, за транскрипте смо се начелно договорили, на крају петог дана, па ћемо видети. Сведоци? Кога имамо од сведока ту? Новковић Јован? Ви сте? Јован, да, Ви? Цревар Марко.

Констатује се да су приступили сведоци: Новковић Јован и Цревар Марко, а одсутан је, уредно позвани, сведок Савић Лазар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Наставићемо са доказним поступком. Господине Цревар, Ви ћете изаћи напоље и сачекати у ходнику суда. Прво ћемо чути господина Новковића.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА - Сведок: НОВКОВИЋ ЈОВАН

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Новковићу, име Вашег оца је?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Драгољуб.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Драгољуб? Шта сте по занимању?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Угоститељ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Угоститељ? Када и где сте рођени?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: 15.03.1954. године, Бачка Паланка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Бачкој Паланци?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где живите?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: У Крагујевцу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Улица и број?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: 27. марта број 4.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Број 4?

Сведок Новковић Јован, са подацима као са записника од 25.06.2003. године, које мења утолико, што наводи да сада живи у Крагујевцу, улица?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: 27. марта број 4.

27. марта број 4.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Ту сам се преселио пре 2-3 дана.

А, упозорен, опоменут.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: А нисам променио адресу на личној карти.

Уз подсећање председника већа на заклетву дату за сведока у поступку истраге исказује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, господине Новковићу, управо то је био проблем. Ми смо покушавали у неколико наврата да Вас позовемо јесенас. Ви нисте променили.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Преселио сам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте се преселили, али Вашу адресу у полицији нисте одјавили и онда смо имали проблема да Вас нађемо, али, ево, ипак смо некако дошли до Вас.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Ја и даље нисам променио адресу, када дођем, променићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Урадите то. Ја Вас само подсећам да сте Ви у обавези, и ако не промените ту адресу, а у обавези сте да то пријавите полицији у року од осам дана. Ако то не урадите, морате суд да обавестите док год траје овај поступак.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И у том смислу, Ви сте упозорени у поступку истраге. Када год промените адресу у току поступка, Ви о томе треба да суд обавестите, да суд може да Вас на тој адреси пронађе. Но, тада у поступку истраге, Ви сте упозорени на неке друге ствари, ја ћу то сада да поновим. Дакле, ми ћемо Вас саслушати као сведока. Дужни сте да казујете истину. За давање лажног исказа се кривично одговара. У обавези да све кажете, све чега се сећате, дакле, ништа не смете прећутати. У овом правцу, у овом смислу, Ви сте положили заклетву за сведока прошле године, када сте саслушавани у поступку истраге. Тога се, претпостављам, сећате, је ли тако?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Где сам саслушаван?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, саслушавани сте Ви у више наврата у овом предмету. Ово о чему ја говорим, рецимо, било је прошле године у Новом Саду. Је ли тако?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али сте у два наврата саслушавани и пред истражним судијом Војног суда?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли тако? Добро. Дакле, запамтили сте, односно примили сте на знање ове поуке и упозорења. Господине Новковићу, јесен 1991. године, Ви тада живите у Крагујевцу?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Да. Ја сам, такорећи тамо рођен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, добро, казали сте да сте рођени у Бачкој Паланци?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, рекосте да сте рођени у Бачкој Паланци?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, мајка ми је била на путу када сам се ја тамо, а иначе живели су у Крагујевцу увек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате неки чин, резервни?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли чин, каквог резервног старешине?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Резервни старешина, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који чин сте имали?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Мајора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада мајор, а тада?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Тада сам био поручник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У чину поручника?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Причајте нам о томе, како је дошло до тога да Вас мобилишу, где сте мобилисани, у коју јединицу, какве су биле активности те јединице, само онако, укратко?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Ја нисам био на распореду нигде, пошто јединица у којој сам био, била је расформирана пре тога, пре 1991.године. И онда сам, позван сам, односно војна полиција ме позвала тамо где то треба, у команду и одатле су ме послали у 80. моторизовану бригаду. Ту сам био на распореду. Био сам помоћник за морал у дивизиону ПВО – противваздушна одбрана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лак дивизион, је ли тако?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Лак, лак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лаки дивизион?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: ЛП.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Њиме командује, ко?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Командовао је капетан прве класе, мислим да је капетан прве класе, Јан Марчек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јан Марчек?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Остали старешински кадар је био исто резервног састава?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Сви су резервисти били, сви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И војници и старешине, комплетна јединица је била резервног састава?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Ја сам тада био први пут у тој јединици, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Схватио сам да је та јединица почетком новембра дошла на реон Вуковара?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, не бих могао да, претпостављам, ваљда три пута смо бежали, шта ја знам, три пута се та јединица расформирала, нису могли да нас похватају да идемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није могла да се искомплетира?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Дабоме, дабоме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Када сте дошли у реон Вуковара, када је то било? Да ли се тога сећате?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, ја мислим, 2-3 дана после мобилизације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После мобилизације, која је, на крају, успела?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Да, на крају можда трећи-четврти пут, не знам ни ја, када су нас похватили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Марчек нам је рекао овде да је јединица дошла у реон Вуковара, тако, почетком новембра, 8-ог, 9-ог, 10-ог новембра?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Он то зна, он је водио рачуна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Где сте Ви били конкретно стационарани? У Вуковару, ван Вуковара?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, ван Вуковара сам ја био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Када смо дошли, мислим да је била нека пољопривредна задруга, прво да смо дошли, знам да је била нека веза, не знам ни ја шта је било. И после тих селидби, дошли смо, претпостављам да је битно када смо дошли на Овчару. Датум не знам, али знам да смо ту дошли. Због тога сам овде, је ли тако? А где су нас све селили, не знам ни ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Када сте дошли на Овчару?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Не знам датум.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не датумски, него, вежите се за престанак борби?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, после мобилизације, можда 5, 6, 10 дана, тако некако. Ми борбе нисмо ни имали, ми смо ПВО јединица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, Ви нисте практично имали никаква дејства?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Дакле, дошли сте у рејон Овчаре? Где сте били смештени и тако даље? Причајте нам о томе.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Мени се чини да је била нека зграда, како ме сећање сада служи, округла или таквог неког облика. Ту нам је било командно место. Ето ту смо били, ван свих дејстава, нисмо имали никаква дејства, зато што смо били далеко од места где се пуцало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, причајте нам о тим данима, Вашим запажањима, по Вашем сећању, о тим данима, када сте дошли на рејон Овчаре?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, шта знам, владала је, мислим да је владала нека недисциплина, неред, страх. Само то што су нас једва похватили да дођемо, говори о степену наше борбене готовости, не знам да ли ме разумете, мислим колико смо били ту сад да нешто радимо, шта ја знам. То бих могао да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква су била ангажовања Ваша лично тих дана?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Ма, шта, ја сам ишао да купујем цигаре, доносио цигаре војницима, пошто, ми резервисти, такорећи, били смо, имао сам утисак старешине другог реда. Не само ми, него та цела јединица, тако да само тај командант који је нама био, Јан Марчек, он се човек трудио да то некако функционише. Ја сам онда, рецимо, када одем да обиђем неку батерију, које су све, опет, биле мимо ратишта, па неке фале цигаре, неком фали, шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су све батерије биле размештене?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, не бих могао ја сада да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ту имали, ту, у близини командног места, какву батерију?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Знам да су били кувари, позадина је била, то знам сигурно да је било. Могуће да је било и батерија, сигурно, па увек ваљда уз командно место близу иде тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, видим, слабо се Ви свега тога сећате. Да ли се сећате неких хангара тамо на Овчари?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Хангар, шта је то, како то хангар?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хангара.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Складиште неко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хангари, складиште, велике зграде?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Сећам се, сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли био један хангар или више?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Ја мислим да је било више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су они у односу на командно место? Колико далеко?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, ако је командно место гледало ка улици, они су били овако, да кажем, са главног прозора гледано, испред нас, ето тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико далеко од ове Ваше зграде? По некој Вашој процени?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, не бих могао да се сетим, али близу, да кажем, релативно близу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази Ви рекосте, 100 до 200 метара?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, ето, нека буде да је то тако, али не бих могао, никада нисам био, да бих ја сада то знао да се присетим, да ли ме разумете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте запазили какве активности у тим хангарима, око тих хангара и тако даље?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Ако конкретно мислите када су доведени ови људи на Овчару, је ли то?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Првенствено то?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: То је једина активност коју смо ми видели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: То је једина активност коју смо ми доживели, јер смо били мимо, да кажем, нисмо били у рату, да ли ме разумете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причајте нам о томе, шта сте видели, шта сте запазили, шта се дешавало?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Колико се сећам, у неко доба дана, опет кажем, ја слаб сам са памћењем. Не мислим конкретно због тога, него, ипак, ја држим кафану двадесет пет година, у кафани сам двадесет пет година, углавном се доста пије, знате. И у неко доба дана, да кажем, око подне, стигао је аутобус, стигли су, један, два, три, не знам ни ја, и стигли су неки рањеници, да кажем, рањеници, заробљени неки војници и стали су испред једне од тих, што Ви кажете, хангара. Знатижеља нас је повукла и ми смо хтели да приђемо, међутим, терали су нас као да идемо, јер није добро да будемо ту, да будемо присутни, пошто треба, шта треба да се ради, не знам. И ја сам био ту, онако мало даље од тога, да кажем, од тих улазних врата, можда на неком пристојном растојању, шта то може да буде, двадесетак, тридесетак метара, када су ти људи из аутобуса изашли, излазили и гонили су их, улазили су у тај хангар. То је то што сам видео тада. Међутим, једног тренутка ме је позвао мој командант, Јан Марчек да приђем, а пре тога, све војнике и све старешине су отерали одатле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, ови други официри што су били ту. Било је официра. Пазите, ја сам први пут био у тој јединици, од тих официра никога не знам, нисам у том свету радио, да бих ја познавао сада ко је ко, шта је шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: И по имену и по чиновима. И када су они ушли унутра, ту је било доста, сем те регуларне, да кажемо, регуларне војске која је била уредно обучена, било је и некаквих других људи који су били обучени невојнички, значи не војничког изгледа, да тако кажем. Углавном су били у припитом стању. Да не кажем, да су у једној руци држали пушку, а у другој можда ракију, шта ја знам, углавном су били припити. И било је доста војника, ових што су дошли са њима, била је сигурно једна група официра и било је неке војске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: И онда су њих унутра увели, у тај хангар и они су ту били. Једног тренутка је мене позвао мој командант Јан Марчек који је унутра већ правио, прављен је неки списак приведених људи. И он је, ваљда мени показао, да ли је он то писао, неки војник је писао тај списак, он је мене позвао и рекао да ја наставим то што он ради. Значи, како су они били овако уза зид, стајали су, па ако је он рецимо дошао до неког петог-шестог-десетог-петнаестог, не знам ни ја кога, онда је он мени рекао, онда сада један дође за сто, пред сто и онда каже како се зове, име, презиме, када је рођен и онда се врати и онда ја кажем: следећи, следећи дође и тако то је трајало до неког доба дана. Опет, кажем, до предвече. И једног тренутка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви стојите поред стола и тако позивате?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Позивам редом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овај војник пописује?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: А овај војник пописује, тако редом, рецимо, не овог овамо, онога тамо, него редом, како је то ишло, знате, следећи, следећи, како то већ иде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то, то је војник баш? Да ли знате из које јединице је војник био?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па не бих могао да се сетим, стварно да Вам кажем. Знам да је војник био. И после извесног времена је дошла војна полиција. После, сада ја не бих могао да кажем, после сат, два, три или четири, јел то време је некакво лудо време било. Мени је поново пришао мој старешина, командант и позвао ме колега: идемо. Када је дошла војна полиција, значи, ми смо, ја сам из те хале, хангара, изашао и отишао у команду. И то је то што би било интересно, претпостављам за тај критични тренутак. То је то што је везано за моју јединицу, за мене и за мог тог старешину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли још било људи са Вама из Ваше јединице?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па не бих могао ја, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли још неко био са Вама?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте за Марчека?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: За Марчека, да. Пазите, он је био ту, када је мене позвао, он је после отишао негде и после се накнадно вратио, када је дошла чета та или јединица војне полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко Вам је био командант бригаде?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Командант бригаде је био Војновић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли он био тамо?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Ја мислим да је, мислим да је. Знате због чега, ја те старешине нисам знао, ја сам први пут био у тој јединици, али нисмо никада имали неке састанке, да бих ја, рецимо, могао да одем у команду па да знам ко ми је командант, па да знам, ко је ко, шта је шта. Јел они су били, колико се ја сећам, у Негославцима. Та бригада, знате, команда, уствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је уопште ситуација била у хангару? Ти људи стоје, кажете, уза зид?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли уз један зид или уз?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Ја мислим да су у круг.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Скроз окол?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Скроз окол, у круг.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли унутар хангара војника, ових, не војничког изгледа, људи?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Било их је, било их је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве су њихове активности, шта се дешава?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, они су се некоректно понашали према њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком смислу?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, шта ја знам, можда негде је неко некога препознао, па га гурне, шта ја знам, да ли ме разумете, са неким претњама, свађама, ти си мени овога, ја сам теби, шта ја знам, знате већ шта то може да буде тамо, нека малограђанштина, шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли било војника?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Којих војника? Ових што су као војници?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, Ви рекосте да је било војника и ових невојничког изгледа? Па Вас питам, да ли их је било у хангару, војника, тих војника који су били војничког изгледа?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па да су били у хангару, ја нешто се не сећам да су били и у хангару. Нисам ја сад имао неку моћ запажања да бих видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се врши то пописивање? Где је тај сто, рекосте и тај војник?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, рецимо, ако су ово врата, овако, па као када би ово било овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, унутар хангара по дубини?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је по Вашој процени било тих људи окол уза зидове хангара?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, не бих могао да Вам кажем тачно. Па, било је сигурно, не знам како бих то могао, па овако да кажем, ако је било 2-3 аутобуса, у један аутобус стане 30-40 људи, ајде да кажемо, око 150-200 људи, ето тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су сви они пописани били док сте Ви ту?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Ја када сам отишао, настављено је да се пише то и даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, настављено је? Тај војник је остао?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: И не знам колико је остало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај војник је остао иза Вас?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Да, да пише, не знам да ли је тај исти војник, али ја сам отишао и знам да је настављено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него у моменту када Ви одлазите?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Ја када сам отишао, није пошао за мном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас питам.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Он није пошао за мном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, тај је остао, сада да ли је он наставио пописивање?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Е, докле је он остао, стварно не знам, да ли је пошао иза мене два минутра – три минута, или два сата, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је Гавриловић Мирко?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, не знам, презиме, имена ми ништа, мени стварно имена ништа не значе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Кажете, ти људи су утеривани у хангар?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из аутобуса, утеривани су у хангар?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта то значи? Појасните нам то мало.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, из аутобуса како се отворе врата, онда су они улазили, спровођени да уђу у хангар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како, сада не разумем, како спровођени?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, отворена врата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Више ми се асоцијација јавља.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Они излазе из аутобуса и они улазе у хангар, речено им је да уђу у хангар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, речено је, дакле?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том смислу, да ли неко некога води, један човек или двојица на једног, па га?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, ушли, ушли су унутра, што не би ушли. Мислим, ја за то време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли их ко туче?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Били смо и ми иза, јер смо били отерани, као да не би били ту присутни, шта ја знам, да ли ме разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какво је понашање, само то, улазите у хангар и ништа више, какво је понашање тих људи?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, било је ту теревенки између њих, између тих људи што кажем невојничког изгледа и ових што су дошли, знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Сада ћемо мало да читамо ово што сте Ви изјавили код истражног судије, па ћемо да видимо, уствари, шта је шта.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Нема проблема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Ја нисам видео сам моменат доласка тих аутобуса, па не могу да одговорим да ли је било војне пратње». Данас рекосте, да су били неки војници са којима су ови који су дошли са овим аутобусима?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Знате у чему је проблем, једну ствар да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Велики је проблем, ја мислим да је код мене, ја више не знам, шта сам чуо, шта сам прочитао, шта сам видео на телевизији, да ли ме разумете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па причаш са једним, па гледаш на телевизији једно, па читаш у новинама друго, па онда не знаш где си био, шта си радио, да ли си то био ти, да ли сам био ја, да ли сам видео, да ли нисам видео, да ли ме разумете? Рецимо, прочитам да је било малтретирања. Сада ја враћам филм да ли је било малтретирања, да ли је спровела војна полиција, да ли није спровела војна полиција, једни пишу једно, други друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А откад то читате?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откада?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: У новинама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па увек пише у штампи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уназад ког времена, од тада, одмах, након тога?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Ма не након тога, у задње, последње време откада пишу новине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наставићу ја ово да читам: «испред сам видео пуно људи невојничког изгледа са брадама, неким униформама, видео сам да су људи излазили их тих аутобуса и чини се да их је неко претресао, када су излазили из аутобуса и да су њихове ствари бацали на гомилу».

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Чини ми се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Данас нам нисте о гоме говорили, ево код истражног судије јесте?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па могуће, мислим да су им вадиле из џепова ствари и бацали, па не могу ја сада да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Повремено је неко од тих људи који су били у близини, се обраћао тим затвореницима, вређао их и ударао». Ни данас нам о томе нисте говорили? Ја све ово што читам, то је Ваша изјава прошле године код истражног судије у Новом Саду?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Да. Јесте Ви били у Новом Саду?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја не, наравно.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Чини ми се по лику да сте Ви били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. То би био разлог за моје изузеће, је ли тако браниоци? Нисам, уверавам Вас да нисам, господине Новковићу, дакле ово сте рекли истражном судији прошле године у Новом Саду. Па Вас питам, данас нам о томе нисте говорили, шта је шта, шта је тачно? Ако се сећате?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, ја Вам кажем, онолико колико сам се сетио сада, то сам се сетио, када ми сада то кажете, ако сам рекао, претпостављам да је тада то било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. «Знам да је тада командант бригаде у једном моменту покушао да заштити те људе. Није то био неки линч, мислим да је неко од тих територијалаца препознао те људе, прилазио и ударао им шамар и нешто слично».

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: То сам рекао и малопре, је ли тако било? Да је неко некога препознао и да су се онако кошкали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то рекосте за хангар, за унутра у хангару, ово је сада прича још док из аутобуса долазе до хангара, па ту помињете и команданта за кога нам данас рекосте да Вам се чини да је он тамо био?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас питам, да ли је и предузимао ове неке мере према тим или не, како ја сада прочитам?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, ја мислим да је он, пазите, колико се ја сећам, да је тај човек што је био командир, он је, баш да кажем у смислу, одвраћао те, то ћушкање и шта ја знам, што их дирате и шта ја знам, да ли ме разумете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: У том фазону.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том неком смислу?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Новковићу, Ви сте у два наврата саслушани и пред Војним судом?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У два наврата: први пут је то било још 1999. године, 08.02.1999. године? Па сте и тада говорили о томе, да сте Ви били ту поред стола, питали за име, презиме, годину рођења и тако даље, а овај војник то пописивао?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Да. То сам и сада рекао, је ли тако било?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, то сте и сада рекли, па ја покушавам само, ово Вас само подсећам и питам, да ли је те 1999. године писано у новинама о свему томе, па да видимо, да ли је резултат тог Вашег казивања, Ваше стварно сећање на Ваше учешће у томе, или је то резултат неких прича, натписа у новинама и тако даље? Нисам сигуран да су баш 1999. године новине о томе писале?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Ја мислим да јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Ја мислим да јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред тим истим Војним судом две године касније, Ви сте потпуно негирали да сте видели било какве заробљене тамо у хангарима на Овчари, а не да сте их пописивали?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: То не верујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Не верујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја бих Вас молио да ми верујете. Имам та два Ваша записника, па кажем, 1999. године сте причали исто што и данас овде у битном и везано за те Ваше активности око сачињења тог списка, пописивања и тако даље, то сте и 1999. године рекли, а 2001. године сте потпуно негирали пред Војним судом било какво пописивање? Да видимо, сада нас мало буните, са тим сећањима и несећањима, да видимо стварно шта је по Вашем сећању, какве су стварно Ваше активности тамо биле, док сте Ви тамо били. И неки други су нам рекли да сте Ви тамо били?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Не, не, па не кажем ја да нисам тамо био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Марчек нам је рекао да сте Ви тамо били и пописивали?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је Трифуновић Новица?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? Трифуновић Новица је резервиста из Ваше бригаде и он Вас зна. Он додуше, он Вас зна као и «Јоцу Кафића». Да ли Вас тако зову?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Мене зна пола Србије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вас тако зову, «Јоца Кафић»?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па Јоца ме зову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А «Кафић»? Он каже «Јоца Кафић»?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Ја држим кафић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Држите кафић?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Од 1980. године, тако да, а Крагујевац је универзитетски центар, било је и студената са стране, тако да мало људи има, рецимо, из тог дела Србије да ме не знају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Додуше, Марчек нам каже, господине Новковићу, Марчек нам каже да Вам није он наредио да Ви сада тамо нешто радите око тог пописивања, него само каже да је Вас и још неколицину тих људи?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Ја не знам како се то зове, када командант каже: ради то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви то кажете, он каже, он то не каже, па Вам ја то само предочавам.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Ја нисам могао сада да се јавим да идем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже да је Вас и још неколицину људи, још четворицу одредио да помогнете око обезбеђења тих заробљеника на Овчари и онда Вас је после видео да Ви тамо нешто пописујете, па каже: «ја не знам ко је то њему наредио, ја нисам».

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: То није тачно. Ја бих волео да он то мени каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, Ви тврдите, он је то Вама наредио?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Ја тврдим да је он то мени наредио. Пазите, није он то рекао: наређујем ти, него Новковићу или колега, како ме тада звао, Ви идите, наставите да правите списак, да се прозивају људи, ето то. А волео бих мени да каже, мислим да се он и ја суочимо, они су све нас отерали, човече, да ме нису позвали, што бих ја био ту?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пробајте да се сетите које је доба дана? Претпостављам да је тешко сетити се колико је сати било када сте Ви напустили хангар и Овчару, односно те хангаре, пошто сте и даље остали на Овчари, које је доба дана? Да ли је још дан или је већ пала ноћ?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Када сам ја изашао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте Ви изашли из хангара, када Вам је рекао Марчек?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па ја мислим да није била ноћ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Мислим да није била ноћ, јер сам чуо после да су причали да је било светла, знате, а ја бих видео да је било светла, знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви се светла у хангару не сећате?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Ја се не сећам светла у хангару. Сећам се када је дошла војна полиција, да исто неки људи који су рецимо дошли, исто су ме препознали, а да се никада нисмо видели пре тога, рецимо, јављају се у фазону «здрово Јоцо» и шта ја знам, да ли ме разумете, стварно ме сви знају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Јсте ли чули шта се десило на Овчари?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Сутрадан смо чули.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сутрадан?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта сте чули, од кога сте чули, изволите?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па чули смо, причало се, чули смо да је било то стрељање. И после тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ишта конкретно чули?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ишта конкретније чули или само тако – било је стрељање?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, конкретно ја што сам чуо, чули смо да су стрељани, пазите, нико о томе није радо причао, да Вам кажем, поготово та јединица која је једва похватана, да ли ме разумете, то нису људи који су ратници, који су борци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, само сутрадан сте чули?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Чули смо да је било стрељања. Нити знамо где је било стрељање, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви чули током ноћи какве активности у том смислу?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, ја нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пуцњеве какве?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Тамо је довољно да један, рецимо пијан, опали метак и то после пуца, ујутру не можете да прођете од чаура, то се шенлучи целу ноћ, знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, да ли сте током ноћи чули какве пуцње?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рад каквих машина?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, пуцања је можда било, али откуд сам ја знао. Пуцало се стално. Ако сте можда Ви били у рату, онда сте видели да се стално пуцало. Пуцало се без везе и то да Вам кажем. Малтене, што народ каже, шенлучило се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте, било је тамо више официра? Али Ви не познајете никога од њих?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте касније какве официре упознали?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Јесам, после сам упознао, опет кажем Вам из кафане, упознао сам после те људе који су долазили, рецимо раде до 2 до 3 сата, па онда када пођу кући, сврате код мене, јер ја држим у центру кафић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, па пошто сте их касније упознали, да ли сте се онда присетили, евентуално, јесте ли их видели том приликом тамо на Овчари?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Не, не, нерадо се о томе увек причало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорите о тим људима из Крагујевца, претпостављам?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претпостављам да говорите о тим официрима, људима из Крагујевца, који су долазили код Вас у кафић?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Из Крагујевца од тих активних, ја знам само, долазио је најчешће код мене Војновић, од тих активних официра. Али када смо се ми распустили, резерва, куд који мили моји.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, пошто вероватно читате новине, видим информисани сте, па сада имамо проблем, да ли је Ваше казивање резултат натписа у

новинама или Вашег стварног сећања, што и сами нам рекосте? Да ли знате коме се суди овде, против кога се води овај поступак?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате? Именом и презименом?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Писало ми је на позиву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, писало Вам је на позиву једно име и други, је ли тако?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате тог човека, чије име стоји на позиву?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Те сам људе после упознао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога сте упознали после?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Упознао сам после те људе, упознао сам, сада ћу да Вам кажем, када су биле после неке прославе, када су правили, знате, нека година, прва година, друга, пошто сам ја увек возио добре аутомобиле, онда, упознао сам се, спријатељио сам се са тим Војновићем, онда када год би он, рецимо, добио позив да иде на ту прославу у Вуковар, онда би повео мене, ја бих га возио и шта ја знам био бих тамо. И тако сам упознао те људе који су били команданти, у новинама сам читао да су осуђени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су осуђени?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте то прочитали у новинама да су осуђени, не верујем.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Нисам ја сад неки стручњак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су оптужени?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су оптужени.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Добро, да су оптужени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Рецимо, упознао сам овога Станка, њега сам знао. Ове друге из виђења, рецимо са бине или шта ја знам, када се предаје рапорт и углавном су били, ти људи су били ваљда команданти неких одреда, шта су били, не знам ни ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када, када сте их упознали или? Када су били команданти одреда?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, после по тим прославама када сам ишао, онда су били команданти. После сам их видео да су били на телевизији, били су ваљда, шта су били неки посланици скупштине, не знам ни ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте, упознали сте Станка?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још кога?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, лично, овако, да сам са неким разговарао, само сам са њим разговарао, а овако сам знао ове друге, мислим да сам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате тог, чије је име и презиме на позиву који сте добили?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Овога не знам. Тога нисам никада упознао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прочитајте шта пише.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Пише, Вујановић Мирољуб.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вујовић, Вујовић Мирољуб?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Вујовић Мирољуб.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, добро. Да ли га знате? Да ли сте га упознали?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, можда га знам када бих га видео, али нисам никада са њим, да сам ја био нешто са њим, да смо разговарали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још кога од тих људи?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па не знам имена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте Станка?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, не знам имена, колико је то прошло година, не бих могао да се сетим, мада мени да Вам кажем у животу, ништа не значе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте упознали Ланчужанин Милана?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Кога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ланчужанин Милана?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Никада чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Звани «Камени»?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: За Каменог сам чуо. Упознао сам га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Упознали сте га?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Дакле, ове људе, сада хоћу да Вас питам, те људе које сте касније упознали у Вуковару, да ли сте их видели том приликом тамо на Овчари?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Знате шта, ја те људе што сам упознао у Вуковару, они су овако мени одавали слику и баш су били, да кажем, господа, никако ја не могу да повежем те ликове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо на Овчари са?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Да, да, да. И понашање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У неким униформама, оваквим, онаквим?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Јел ове људе које сам ја упознао, баш су оно били, да кажем, обучени лепо и шта ја знам, деловали су као господа. Никада не бих могао да кажем, рецимо, е ове сада што знам, они су били тамо. Да ли ме разумете? Ја не кажем да они нису били, али не могу да кажем да јесу, знате. Мислим, не могу да повежем то никако, те ликове не бих могао да повежем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Какав је био, да ли сте што у том смислу запазили, данас нисте о томе говорили, какав је био однос тих људи, невојничког изгледа и тих војничког изгледа тамо испред хангара, у хангару и тако даље?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Како мислите, какав је био однос?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је био међусобни однос њихов?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Претпостављам да мислите на бројчани однос?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не само на бројчани, јесу ли међусобно комуницирали, јесу ли што заједно радили, јесу ли, разумете?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: То не знам, то нисам да сам нешто приметио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било каквих сукоба међу њима или било што слично? У том смислу какав је њихов међусобни однос?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То бих сада закључио, да има три групације људи? Заробљени, Ви рекосте и рањени, једна групација, друга групација, ови невојничког изгледа, трећа групација ови војничког изгледа?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Дабоме, дабоме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада причамо о међусобним односима тих групација, рекли сте нам нешто о односу ових према заробљенима и тако даље, Рекосте нам нешто и у смислу да је војник један пописивао ове заробљене и Ви томе делом, учествовали,

Ви, такође војник тада? Е сад војници међусобно, ти војници међусобно и ови невојници, да тако кажем, њихов међусобни однос?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па не знам, ја сам био унутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Није било неке туче између војника и територијалаца. Ја мислим да није било. Они су, истина, хтели да уђу сви у хангар, па је онда када је дошла војна полиција, избацили су их напоље».

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, то је Ваша изјава код истражног судије и сада сва ова прича претходна наша, ме натерала да Вам ово прочитам и да Вас питам, шта ово значи?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Да, када је дошла војна полиција, истерала их све напоље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, није било неке туче између војника и територијалаца?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, што би се тукли војници и територијалци?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ја не знам, што бисте уопште Ви рекли, није било неке туче, судији тамо, није било неке туче? Реците, реците, слободно.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Не знам сада шта да кажем, шта сте ме питали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Шта сте ме питали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте код истражног судије, значи, тако је констатовано записнички, рекли: «није било неке туче између војника и територијалаца, ја мислим да није било. Они су, истина, хтели да уђу у хангар, па је онда, када је дошла војна полиција, избацили су их напоље»?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сада мало да разјаснимо, јесте ли Ви то рекли судији или нисте? Ако сте рекли судији, шта сте мислили?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Колико се сећам, да је војна полиција истерала све напоље, који нису били, у хали када је дошла војна полиција, остављени су само заробљеници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само заробљеници?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: И војна полиција и ја сам изашао. Тада је мени дошао тај мој командант и рекао је: колега, узео ме под мишку и рекао: колега, идемо. Ја мислим да је то било пред сумрак, тако некако, мислим да је то доба било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, пред сумрак би то било да сте Ви отишли?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Новковићу, да ли сте Ви тих дана, претходних дана или после овога, такође учествовали у каквим активностима истог типа?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто да су довођени неки људи у хангаре, исто да сте Ви долазили и пописивали и тако даље?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Не, не, то сам чуо након догађаја, да је исто била ваљда нека група, да је била дан-два пре тога, исто то сам чуо, то сам чуо накнадно. То сам чуо баш када је, сада ћу да Вам кажем, када је била ова акција, како се звала, ова «Сабља», то сам чуо, пошто ме је неки колега тамо, не мој колега, него тај ко ме је саслушавао, замолио да позовем у Крагујевац, каже: би ли повезао свог колегу до Крагујевца, кажем: зашто да не и онда смо причали, тај човек и ја, и онда ми је он причао да су они ваљда били вече пре тога, да је исто била нека група исто

приведена, па да су их водили у Сремску Митровицу, шта ја знам где. Па онда, пре тога, су били, су долазиле неке жене, бабе, уствари, мала деца, сећам се да смо им грејали воду и давали чај, давали јабуке, и били су распоређени на више места у том рејону где су они били, за случај, да не би, рецимо, дошло до бомбардовања, да не би настрадали. Ту су преноћили, па су ујутру отишли, то је оно чега се сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када се то дешава?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У односу на овај догађај?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, немам појма. Не могу да Вам објасним, да мени време и имена ништа не значе, ама баш ништа. И тако цео живот. Знате, када сваки дан, рецимо, ја сваки дан видим 200, 300 нових људи. Ко ће да их попамти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По неким казивањима овде у судници, то би произашло, да је та група људи била претходне вечери?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Која група људи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та група, жене, деца и тако даље, је ли то било претходне вечери?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Можда, пар дана пре или пар дана после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На све ово, сада ја опет читам, «на све ово ја нисам обраћао посебну пажњу, јер је тог привођења аутобусима било можда два или три пута пре овога, где сам ја учествовао у сачињавању списка, тако да на све то нисам обраћао пажњу и све ми је то било нормално». То сте рекли код истражног судије Војног суда.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, могуће је, ако је, рецимо, да су жене и деца били пре тога, онда је то мени било нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, било је тога, можда, два или три пута?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, могуће је да је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово је Ваш исказ 1999. године?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Могуће, могуће, могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Је ли Војновић икако долазио за то време док сте Ви у хангару? Ви рекосте, једном, чини Вам се да сте видели Војновића, то тада испред хангара?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Чини ми се да сам га видео када је био ту аутобус.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код хангара тамо, када су били аутобуси и тако даље. Да ли сте га касније, евентуално, видели?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Нисам га касније виђао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неког другог из Ваше те јединице?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Док сам ја био у хали, нисам, док сам био у хангару. Али сам чуо после тога, после тога да су долазили, тако сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је Везмаровић Драган? Драган Везмаровић?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Знам, чуо сам, он је био, ваљда, у војној полицији, је ли тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, да ли га знате, да ли Ви знате човека?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Он је мене знао сигурно, ја њега нисам знао, па смо се упознали када сам га возио после из СУП-а, МУП-а, како Ви то зовете, у Крагујевац, када је ме тај истражни, неки тамо Ваш колега питао, би ли ја повезао у Крагујевац тог човека и онда смо причали успут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, дакле то је тај? И онда сте причали? Да ли се њега сећате, да ли се њега сећате тада са Овчаре?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Не. Пазите, велики је проблем мени да ја запамтим лик. Мислим, можете да ме проверавате како хоћете, огроман проблем, сваки дан срећем 200-300 људи, 400 људи, 500, код мене само «кува», ко то може да попамти, ја бих болео да видим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Новковићу?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Пазите, сада ћу да Вам кажем, ја сам пре тога играо фудбал, увек сам био, тако да кажем, у центру пажње и увек сви су се јављали: здраво Јоци, па и Чолић зна, пола Европе је чуло за Здравка Чолића, мислите да он некога зна. Тако сам и ја тамо у Крагујевцу. Сви ме знају и сви се јављају и сада ја треба да попамтим нека имена, од самог тог мог, мислим од основне школе ја се никада нисам трудио да некога запамтим, ама баш никога, јер нема шансе да се то попамти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, добро, ово су официри јединице у којој се Ви налазите, резервни официри, људи из Крагујевца, па, значи?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Све је то лепо што Ви кажете, ја нисам у могућности да запамтим ни једног. Ја Вам кажем, са баскета, играо сам баскет, па сваки дан, па стони тенис, рецимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је Вукосављевић Драги?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Упознао сам га после. Ето и њега сам упознао рецимо, дође код мене, попије један деци ђус-а и тако даље, то сам га после упознао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте њега видели тада на Овчари?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте њега видели тада на Овчари? Вукосављевића?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, не сећам се да сам га видео. Пазите, могуће је да је био, мени тај лик ништа није значео да бих се ја сетио њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ајде, пробајте да се сетите. Од официра, Ви сте официр?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поручник, рекли сте тада да се у чину поручника. Од официра, кога сте све на Овчари, кога се све са Овчаре сећате?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Од официра, ја могу да, сећам се да је био тај Војновић, који је после био, да кажем, после смо постали другари. Па онда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте и за Марчека?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, добро, он је био мени командант, мора да буде ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте иког другог сећате?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, било их је пуно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Везмаровић нам је рекао да је био.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Дабоме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вукосављевић Драги нам је рекао да је био.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Када смо се враћали из Београда, Везмаровић ми је рекао, да је било много тих официра, много тих активних официра, не знам, рече ми да је био неки који је њему нешто наредио, Каранфилов, који му је рекао да се повуче, па је после он мени причао ту своју причу, успут смо причали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да. Да ли Ви знате Каранфилова? Нисте познавали?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, мене питали, исто тако када сам био пре тога, и у Војном за «Шљиву», ко је «Шљива», откуд ја знам ко је «Шљива», никада нисам био официр да бих ја знао сада некога официра. Да ли ме разумете? Јеси видео овога, јеси видео онога? Шљива, шта Шљива?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је Александар Васиљевић?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је Александар Васиљевић? Да ли сте икада чули то име и презиме?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Никада нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Питања?

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да Вас питам само да ми кажете, рекли сте?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Ја се извињавам, ја мало слабије чујем.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Добро. Јел ме чујете?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Чујем сада.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да су били неки други људи који су били то, невојнички обучени, како су изгледали ти други људи? Ту испред хангара, значи, причам о ситуацији испред хангара, рекли сте, били су војници и неки други људи, невојнички обучени? Да ли знате ко су ти други људи? Ко ме су они припадали?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Личили су ми, рецимо, оно када смо гледали када смо били мањи, оне филмове партизанске, па личили су ми, рецимо, на четнике, као што су они обучени, шта ја знам, тако су ми ти људи личили, да бих Вам дочарао на шта су они личили.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да, то Вас питам? Како су изгледали?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Личили су ми на четнике, ето тако.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да ли су они имали нешто карактеристично на себи од гардеробе, да ли су имали неке капе, да ли су имали неке ознаке, било шта што је било карактеристично за ту групу тих људи, невојнички обучених?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па било је, шта ја знам, било шта је ко имао, то је обукао и носио, ја претпостављам да је тако било.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Не, него, шта сте Ви видели, да ли се сећате да сте нешто видели, јесу ли имали неке капе, јесу ли имали нешто на глави, јесу имали нешто карактеристично?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Војничке капе мислим да нису имали.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: То Вас питам. Да ли је нешто било?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Мислим да нису имали војничке капе.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да ли су имали неке униформе било какве или су били у цивилу? Да ли су имали оне маскирне, зелене, било коју врсту униформе или су били као, да ли се сећате?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Не могу се сетити. Знате, тамо је носио шта је ко имао, мислим од тих људи.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да ли су имали неко оружје са собом?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, имали су пушку.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Јесу сви имали?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, не знам.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Колико се сећате од тих људи које сте видели, јесу били наоружани, у том смислу Вас питам?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, ја мислим да су имали сви пушку.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Какве?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Како мислите какве?

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Је ли обичне пушке, аутоматске, какве пушке су имали?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Пушке, шта ја знам какве.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да ли су имали нешто карактеристично сем тога, да ли су неки имали браду, неку косу, нешто овако карактеристично, кажете да изгледају као четници?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, рекао сам Вам све, када сам рекао да су личили на четнике из партизанских филмова.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Па, добро, ја Вас питам како то изгледа?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Гледали сте, сигурно.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А колико је њих било?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, да кажем, двадесетак, тридесет, сигурно. Ја не могу да тврдим.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Отприлике, нормално, отприлике?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Не знам сигурно.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А да ли су они сви били испред хангара или су, рекли сте да је неко од њих улазио унутра?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, неко уђе па изађе, рецимо.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Шта су радили у хангару? Сем то, што су са неким се свађали, јесу још нешто радили?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па не знам.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да ли су некога изводили из хангара, да ли сте видели?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: То нисам приметио.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Уводили, изводили, нешто?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: То нисам приметио. Јел` да су некога изводили, сигурно бих видео.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А да ли је поред хангара било неких људи? Мислим од тих заробљеника, да ли је неко стајао поред хангара, на улазу, на вратима или су сви били у хангару, када сте Ви били?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Ја када сам био, били су сви унутра.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Није нико стајао са стране?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па не бих могао, што би стајао са стране, они су да би се обезбедили, уведени унутра.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А само да Вас питам, од те групе људи за које кажете да су невојнички обучени, да ли је неко дао нека наређења, да ли је неко организовао некога, да ли се неко издвајао у том смислу, организационом неком?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, нисам, нисам могао то да приметим. Нисам могао да приметим, јел, опет Вам кажем, био сам унутра.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Добро, знам, рекли сте, али сте били неко време, видели сте да су дошли, видели сте те људе, па Вас питам, или унутра, да ли је неко нешто?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Хоћете да ме питате, да ли сам могао ја да одредим ко је њима био шеф?

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да, да ли отприлике знате, да ли сте отприлике видели да је неко нешто организовао, наређивао, рекао: уведите-изведите, да је то један човек или?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, не бих могао да ја сада, нисам имао утисак да сам ја препознао рецимо некога да је тамо њима неко био шеф.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Рецимо, приликом тог изласка из аутобуса и увођења у хангаре, јел то неко рекао: уђите, јел неко од њих се истицао у том смислу, да је организовао тај улазак, да их је претресао, било шта да се дешавало? Или су они сви тако на неки начин усмеравали? Знате шта Вас питам?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Пазите, то је тај тренутак био када су они улазили, ми смо били.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: То што сте Ви видели, само у том смислу?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Ми смо били сви, тада смо били одстрањени. То је оно што сам ја рекао. Ми смо због знатичеље сви похрлили да видимо и онда су нама рекли да се ми вратимо.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Али сте рекли, такође да сте видели када су изашли из аутобуса и ишли према хангару?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Јесам, јесам.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Па Вас то питам, да ли то неко организовао, те људе, да ли је неко од тих људи стајао поред људи који су излазили из аутобуса, да ли их је упућивао ка хангару, у том смислу, да ли је неко нешто наредио? Па, врло Вас јасно питам, јел ме разумете?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па знам, али ја не знам, хоћете да ме питате, ко је, да ли сам приметио ко им је командант?

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Апсолутно, да ли је неко то, да ли су сви?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Нисам приметио, нисам приметио.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А јесу они стајали ту када су излазили из аутобуса, јел било људи који су око њих стајали, од тих других људи, кажете који су тако били обучени?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Стајали су, били су ту око аутобуса, стајали су.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Шта су радили?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, рекао сам мало пре, имао сам утисак када неко некога препозна да му је нешто нажао учинио, рецимо, ћушку му удари, шта ја знам, гурне га, шта ја знам, опсује га, ето.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: И онда су улазили у хангар, ништа друго?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Дабоме, дабоме.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Добро. Хвала.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Да ли је било жена у хангару?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Ја се извињавам, слабо Вас чујем.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Да ли је било жена у хангару?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Ја, колико се сећам, била је једна жена.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Била је једна?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: А испред хангара, да ли сте можда видели неку жену?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Нисам, нисам.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: А када се радио тај попис лица, спискови ти када су се правили, да ли сте Ви питали због чега се ради тај попис и шта ће бити са тим људима?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Нисам питао.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Јел' то уобичајено да се праве ти спискови?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Не знам, ја сам чуо после опет, кажем Вам, што је рекао господин судија, када сам се враћао из Београда, рекао ми је онај, како он рече, тај полицајац Везмаровић, да су ваљда били вече пре тога, да је исто неко био и да су правили те спискове па да их проследе у неку, шта ја знам, Каменицу, Митровицу, где не знам ни ја, у затвор неки, шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та жена, Ви рекосте, чини ми се да је била једна жена?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Млађа, старија, да ли је на неки начин можете мало ближе описати?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Не знам, ја мислим да су они били окренути лицима према зиду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Тако да не бих могао да одредим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али су прилазили Вашем столу, говорили име, презиме?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Ја не знам да је она прилазила том мом столу, мислим да она није, приметио бих да је била та жена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, тако да не можете се изјаснити, да ли је у питању млађа, старија женска особа?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Чини ми се да је била уза зид једна жена окренута леђима и чини ми се да је била жена, али није долазила, рецимо, да, није била да кажем тако, на томе реду када је требало, док сам ја био унутра, да дође да каже своје име и презиме, да би се записало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сам Вас добро схватио, нису сви били пописани у моменту када сте Ви напустили, није све завршено, а нисте пописивали ни у самом почетку?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Рецимо, нисам првог, петог, не знам ни ја колико, него једног тренутка сам позван да тај посао, што је рађено, рекао ми је, значи, Јан Марчек да то продужим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало се примакните микрофону да се боље чује.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Ја сам то, рецимо, радио у неко доба, док није дошла војна полиција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Када је дошла војна полиција, е, онда сам ја отишао, а ови су остали унутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Сада када ја кажем, шпалир, да ли Ви знате шта то значи, шпалир?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Знам шта значи шпалир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта би значео шпалир, по Вама?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Ред по мени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: По мени је ред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једноструки, двоструки, вишеструки?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ред?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Ред, ред, шпалир значи ред и знам да се воћке када се ставе у њиву, да је то исто шпалир, мислим то знам шта је шпалир. Јел` сте на то мислили?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Низ, шпалир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли знате шта је дворед?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Како?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дворед, двошпалир, дворед?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Не знам, дворед није српска реч.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Не знам шта то значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако је ово ред, па дворед би био дупли ред, рецимо? Један нам сведок каже, господине Новковићу, овде, не један, не један, да је тамо био шпалир у виду двореда, значи, дуплог реда и са једне и са друге стране од ових људи напољу, па да ови заробљени пролазе кроз тај дупли ред, а ови их туку палицама, моткама, чиме стигне, ногама, рукама и тако даље?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Јесте било тог ћушкања, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте било тог ћушкања, па Вас ја сад, сада када смо стекли неку представу о томе, шта су нам неки сведоци овде причали, ја Вас питам, да ли је било таквог дуплог реда кроз који су ови пролазили из аутобуса и на шта је то изгледало?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Пазите, било је тог ћушкања, да би био ред, пазите и то дупли ред, што Ви кажете, то би значи неко требао да построји људе, је ли тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само као предочавање, казивање неких сведока које смо ми овде чули, па Вас питамо, да видимо је ли то они нама говоре истину или не?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па било је да кажемо тих, што ја кажем да су личили на четнике, било их је рецимо и са једне и са друге стране када су ови улазили, па су ћушкали. Сада, да је то дворед, ја не знам како се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Палице металне, дрвене, икакве? Ћушкање Ви рекосте, ћушкање, шамар?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, било је, било је, било је ударања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли било палица?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Било је ударања, било је ударања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Ја слабо чујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слабо ме чујете?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Не, не Вас, него уопште слабо чујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Када год ме не чујете, тражите да поновим или ја или било ко други.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ти људи имали палице какве са собом? Ти и са једне и са друге стране, Ви рекосте, ти партизани, четници, филмови?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, могуће да су имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли они имали шта са собом у рукама или нису? То су сведочења у овој судници која смо ми чули, па их проверавамо и преко Вас који сте томе присуствовали, извесно?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, сигурно је било. Да кажемо било је, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, не могу да се сетим ја сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда реците, не могу да се сетим. Немојте да нешто прихватате као сугестију, макар и са моје стране.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Ја не могу да тврдим, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Даље питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Сведок говори о томе да је тамо видео аутобусе. Колико аутобуса и како су изгледали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је то. Један, два три, па на бази тога процењује и број тамо људи, око 150, 120, 150 је рекао.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, могуће је, ја сада можда не бих ни поновио колико сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, можда, мислим не бих могао сада да се сетим колико сам рекао малопре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: 120 или 150.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Нешто је он говорио о томе у претходном поступку, да кажем, од тог броја лица који је тамо био у хангару, који се пописује, колико је пописано, пре него што он излази?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: То сам малопре рекао, чули сте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Не, нисам чуо, зато питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, питање је, да ли, сада се Ви можете изјаснити рецимо?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Колико је пописано, пре него што сам ја приступио пописивању?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Рекао сам да не знам, пет, шест, један, два, ја нисам од почетка био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако сам и схватио то. Али није питање то, него, то док Ви пописујете, док Ви у томе учествујете, колико је људи пописано по некој Вашој процени?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, не знам, ја нисам писао списак и нисам гледао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, по некој Вашој процени, колико?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако се сећате, ако можете?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Не сећам се, не бих могао да Вам одговорим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Чини ми се да је рекао да је тамо око половине пописано пре него што сам ја изашао, зато и питам.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, могуће је, могуће је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Предочите му то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, сада ћемо то. «Не знам колико је то дуго трајало, мислим да је отприлике била пописана половина људи, односно заробљеника, а мислим да их је било око 200 када је дошла војна полиција и када ми је командант Марчек рекао да идемо, па смо сви отишли одатле»?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Дабоме. Отишли смо, ја сам отишао, он је отишао исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово је Ваша изјава из истражног поступка.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Мислим, то је, да Вам кажем, то је, од тог тренутка када сам ја пришао, значи, када сам био ту када се сачињавао тај списак, до тренутка када сам отишао, то ја знам да сам био унутра, знам да су унутра били људи, знам да је прављен списа, да су људи углавном били окренути лицима ка зидовима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се не понављамо, разумели смо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: У претходном поступку чак и каже ко је вршио попис тих лица и говори о неком војнику и о томе како је он обувен, да не кажем нешто друго, Ајде да му то предочимо, па да видимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да. «За тим столом је седео један војник из моје јединице, али га се сећам, али га се сећам као недисциплинованог, који је био у чарапама вуненим»? Тако Ви описујете тог који је пописивао?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Вероватно сам рекао да ми се чини и данас ми се исто то чини да је био тај, то је био један изузетно недисциплиновани војник. Стално се извлачио. Рецимо, ако треба да се даје стража, он ће да се склони, па један уместо да даје стражу два сата, он ће због њега још четири да буде, тако сам га запамтио да је недисциплинован био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али не знате његово име и презиме?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Не, не, не. Не његово, сем тог Јан Марчека, па ја не бих могао да се сетим можда још, ако бих се сетио два-три имена из те команде бригаде, из команде моје јединице дивизиона. Јел` то су углавном били људи са стране, нису били ту Крагујевчани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Шта је било са тим списком?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, сведок је то рекао. Да ли Ви имате икаквих сазнања, шта је било са тим списком?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Ја немам никаквих сазнања, јер ја када сам отишао, остао је човек да пише даље списак.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Да ли је тај хангар у зони одговорности јединице у којој је он био?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Не знам шта то значи зона одговорности?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате шта то значи?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Не знам, то треба да питате команданта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Шта сам ја био у униформи, можда, откако сам жив да нисам био у том рату, колико је то било, два-три месеца, био сам десет пута у униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Ја бих волео да сам потпуковник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте на овај начин да комуницирате.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Када се вратио их хангара, где одлази?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, рекао је, вратио се на своје командно место.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Да ли разговара са командантом Марчеком о томе шта је било унутра?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Не могу да се сетим. Не могу да се сетим са ким сам разговарао. Унутра смо били, ја бих рекао да је било овако округло, ту смо били, знате шта, то је мени било све нормално као сваки дан што се дешава, да бих ја сада укључио неке меморије да знам шта је било, да бих се ја сада сетио, па кажем, то је било то због тога када је било то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али сте сутрадан чули да су стрељани?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: То јесам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па би онда било за очекивати да Вам се укључи меморија?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: То сам ја хтео да то што пре изађе из моје главе. То је тако немили догађај, да то, рецимо, само будала може да памти и нажалост оштећени, да ли ме разумете, који треба да памте, али само будала може да памти тако неке ружне ствари. Мени су то ружне ствари. Да ли ме разумете? За разлику од оштећених, сажалевам, што кажу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље молим?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Мислим да нормалан човек једва чека да то заборави.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Он је рекао да је сутрадан чуо да су ти стрељани. Је ли чуо ко их је стрељао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам га питао, да ли било шта детаљно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Онда га подсетите, страна 3, то је други записник, други пасус.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Страна?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Страна 3, то је други записник, 2001. година, други пасус.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само моменат. Који пасус кажете, колега?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Други, ако ја то добро видим, ово је први, ово је други.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта гледамо?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: 2001. година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, 2001. година. Извињавам се. Извињавам се, извињавам се. Добро. Ја упорно тражим ово из истраге од прошле године. Страна 3, други пасус, нема ту шта да га подсећам на то. Ако је то то, ако опет нисам погрешно. Не, то је 1999, сада ћемо видети. Ево га. Сећам се, да, у праву сте, то је, ово што тражи Заменик тужиоца за ратне злочине, господине Новковићу, то је опет онај записник, оно Ваше саслушање код истражног судије Војног суда 2001. године, када, ја сам Вам предочио да се Ви тада нисте сећали уопште да сте било шта пописивали, на било који начин учествовали у попису заробљеника. Дакле, то је то саслушање код истражног судије. Е тада сте Ви рекли и то, ово што тражи Заменик да Вам се предочи: «сећам се да је у рејону Овчаре било много људи, цивила, жена, деце и то у више аутобуса, у два-три наврата, тако да је мени тешко да се тачно сетим конкретних ствари. Ја се сећам да је тамо било приче око тога, да је извршено стрељање неких заробљеника, ратних заробљеника, а знам да се говорило да су то спровели некакви, како сам их ја знао, партизани са Петрове горе». И онда говорите о њиховом невојничком изгледу, како су били обучени и тако даље?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Знате шта, то да су биле жене и деца тада, мислим да сам ја ту нешто измешао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ја сам Вас питао малопре, да ли сте ишта?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Ја не могу да повежем, да ли је, пазите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Детаљније чули за то стрељање?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Једанпут су исто тако привођени, али то је била гомила, чак се и војска са својим камионима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, не говоримо о томе.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Ја сам то измешао све, да Вам кажем искрено. Нисам ја измешао, него се то мени измешало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питали смо Вас, ја малопре а и Заменик сада, Ви сте рекли да сте сутрадан чули причу да су ти људи стрељани?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Малопре сам рекао да су четници, рецимо, а онда сам рекао партизани, сада има то неке разлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, али смо Вас питали, питање је било, да ли сте чули још шта детаљније, ко је то урадио, како је то урађено и тако даље?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Откуд му тај појам Петрова гора?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је Петрова гора? И откуд Вам то, партизани са Петрове горе?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Пазите, касније када сам ишао, рецимо када позову овога Војновића на прославу, на пример, година прва, друга трећа и онда су они, као, они су са Петрове горе ти борци тамо, ти људи које сам ја после упознао, да ли ме разумете? Они су као борци са Петрове горе. Да ли ме разумете? То сам ја после накнадно, кроз тај вид тих прослава и дружења, чуо да они сви између себе причају да су са Петрове горе, борци. Сада, да ли су четници или партизани, шта ја знам, борци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али Ви овде говорите, Ви овде говорите код војног истражног судије о томе, да сте чули како су стрељање тих ратних заробљеника извршили неки партизани са Петрове горе?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Знате шта, могуће је да сам ја то чуо, рецимо, када је била година друга, трећа, четврта, могуће је да сам чуо. Али сигурно нисам чуо то јутро да су стрељани, рецимо, ти људи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Од кога је чуо да су стрељали њих партизани са Петрове горе?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Нисам чуо, извините.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте то чули уопште за партизана са Петрове горе?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Ето видите да сам погрешно чуо. Ја кажем за те борце са Петрове горе. Да ли су четници или партизани, или шта ја знам, када сам накнадно, када смо ишли на те прославе, ја сам тек онда чуо да они себе зову да су са Петрове горе. Ти што су били у униформама тим, што су, кажем, свакакви.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: То је небитно. Питам, од кога је чуо да су то извршили партизани са Петрове горе, то га питам?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Од кога сам чуо, то питате?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Тако је.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Сада ја могу да кажем, од Мике, од Жике, откуд знам од кога сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда кажите, не знам.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, не знам, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јасно.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Али се причало, сада од кога сам чуо, па, причало се, сада треба да кажем од Жике сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро. Ми морамо да Вас питамо.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Нема проблема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, замислите да пропустимо тако да Вас то питамо, а Ви знате да сте то чули од Жике.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Да, да, да, сада разумем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ми зовемо Жику, а Жика каже: јесте, ја сам то видео.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: А ја онда кријем Жику, разумем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Ви сте га питали, председниче, од кога је то чуо да су они партизани са Петрове горе, он каже: «они су себе тако звали, партизани са Петрове горе». Па га ја сада питам, од кога је чуо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисмо то чули да је рекао да су они себе тако звали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Јесте, рекао је.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Нисам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, тако, али не партизани.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Пазите, може да се деси да ја по неки пут кажем партизани, мени је отац носилац споменице 1941, партизан је био и борац је био, па може да се деси да због тог израза, да сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Нисам га ја то питао, ја сам га питао нешто друго.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Ја се никога не стидим када кажем партизани.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Могу ли да поставим питање?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Ја га нисам питао да ли је Жика, или како је он већ рекао, њему то рекао и од њега чуо, него питам, од које групације људи је то чуо, ако већ говоримо, рецимо, о групацијама људи, од које групације људи је чуо да су то извршила та лица?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тешко је то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Молим Вас немојте да ме прекидате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, очигледно је, колега, очигледно је тешко сведока било шта ближе питати на ту тему, када он има проблема са сећањем.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па да Вам кажем, можда је на пример била прослава, можда је свирала музика, па онда неко некоме рекао: то су борци са Петрове горе, да за некога каже из те масе, буде ту хиљаду људи, две, шта ја знам колико буде када је прослава. Да ли ме разумете?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Па, јел му неко из те масе рекао да су то стрељање извршили ти или није?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, колега, дакле овако. Колега је поставио питање, нећемо дозволити то питање, замениче, јер смо у више наврата покушали да од сведока добијемо валидне информације, ближе, детаљније, али у томе очигледно не успевамо, тако да би било беспредметно даље инсистирати.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Ви сте га нешто питали, он је на то одговорио, али ипак да пробам. На истој тој страни са које сам поставио питање, други, трећи, четврти, пети пасус, говори о томе, да се не сећа да је одлазио у хангар уопште, да је тамо нешто радио, пописивао заробљенике. Први пут каже јесте учествовао у томе, данас каже јесте, у истрази код истражног судије овог суда, исто каже јесте. Због чега у том другом исказу говори о томе да тада уопште није улазио, да више није учествовао у томе. Из којих разлога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слажем се, слажем се. Сведоку је заиста предочено да је саслушаван у три наврата, ово би био четврти. Предочено Вам је да сте Ви суштински, суштински 2001. године, негирали да сте на било који начин учествовали у пописивању заробљених?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Шта знам, можда сам дошао из кафане право на саслушање. Да ли ме разумете? Ја двадесетпет година држим кафану и двадесетпет година пијем. И шта ако сам рецимо, ја радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте, господине Новковићу, сада имамо проблем. Господине Новковићу, да ли сте јутрос дошли из кафане у овај суд?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Нисам дошао, зато што ми је била слава, из куће. Мислим, да Вам кажем једну ствар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претпостављам да нисте, не делујете да сте под алкохолом данас овде?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Не, не, не, не. И да Вам кажем, сва ова три дана што сам ишао у цркву за славу, знајући за позив, увек идем и помолим се и кажем: поштено, нека буде поштено, ови што су криви, нека одговарају. Ево да не стигнем жив кући ако Вас лажем, сваки пут сам се помолио, сваки пут сам саосећао са овим људима, родитељима и шта ја знам који су изгубили своје најмилије. Ако ја лажем, да не стигнем жив кући. Тако да Ви не мислите да мени пада на памет да некога штитим или да браним. Ја имам фамилију, ја имам породицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, добро, господине Новковићу, тражимо да нам објасните, различито казујете пред судовима, различито казујете на исте околности, онда ми морамо да питамо због чега то радите, зашто сте некада рекли једно, а данас друго и тако даље?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Не знам, можда ме питао другачије тај човек што ме је испитивао, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја се не сећам да сам одлазио у хангар где су били заробљеници, а посебно да сам тамо нешто радио, поготову да сам пописивао заробљенике? Значи, ово је апсолутно се разликује од оног што сте рекли?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Не верујем да сам ја то рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, Ви не верујете да сте рекли, ја Вам кажем, то је Ваша изјава.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Мислим, стварно не могу да кажем да толико лажу, да ли ме разумете, то је лаж.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је лаж?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: То је лаж, нема ту шта. Па кажем да нисам био, не могу да кажем да нисам био, када сам био и не верујем да сам то рекао тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само у тој једној јединој прилици сте одлазили до тог хангара, је ли тако господине Новковићу?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Како?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само те једне прилике сте одлазили до тог хангара?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Да, тада тог дана када ме је позвао тај мој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И никада више?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Никада више, шта ћу у хангару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Чак су ме питали када је било у Новом Саду, да ли су били неки трактори, неке машине, багери, дозери, где ја знам, да су биле неке гајбе, ја бих познао да је било пиво «Јелен» или «БГ», а ја сада да разликујем неке машине пољопривредне или нешто, откуд знам, не знам да ли ме разумете? Питају људи свашта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није то свашта, господине Новковићу.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Мени се чини, шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вама изгледа тако. Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље питања?

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: (пуномоћник оштећених) Око овог списка, да мало расправимо ствар. Ко је, уствари, по његовом мишљењу, тада када је прављен тај списак, у том хангару, био тај који наређује, правите списа, чувајте, дајте га овоме?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Не знам ко је наредио Јану, али знам да је мени Јан рекао, ако је то рекао, мени је то наређење, када претпостављени старешина каже, то је наређење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је икаквих других команди у било ком смислу било за то време, да сте Ви чули?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, претпостављам да је њему командант, њему је команда бригаде.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Да ли Вам је речено, тај списак ћете после дати мени или предати неком другом?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Не, не, не, ја сам отишао, мени нико ништа није рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нама, нама причајте, господине Новковићу.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Пардон.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је било питање пуномоћника, везано за списак, а ја Вас питам и мало шире, уопште, да ли сте, пазите Ви сте резервни официр?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо, примили сте наређење од једног Вашег претпостављеног старешине?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па Вас ја питам, да ли сте тамо као резервни официр, стекли утисак да ту има неко ко наређује на било коју тему, али ко наређује, ко је старешина, ко одређује шта да се ради, разумете?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Нисам имао такав утисак, знате због чега, што је чињење тог списка већ било у току, када сам ја ту наставио то да се прави, а ко је наредио. Да је рецимо мени неко наредио да почнем да правим списак, ја бих Вам то рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, у реду, то је само за списак. Али по каквим другим активностима које се одвијају, то траје, да ли Ви закључујете ту има некога ко је тај који одлучује, који каже: ти ради то, ти ради то и тако даље?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Нисам могао да закључим да је неко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Јесте ли Ви одлучивали шта даље?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви одлучивали о било чему тамо?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Не, ја сам за цигаре био главни.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Да ли може да се сети, да ли је то био списак у једном или више примерака, ако је у више примерака, у колико, ако може да се сети?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Списак је прављен на папиру, сада да буде у више примерака.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Да ли је био индиго?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пита Вас пуномоћник, да ли паралелно два списка одједном?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Не, не, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или под индигом, па да се у том неком смислу изјасните?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То не знате? Добро.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Не знам, јер нисам узимао папир у руку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Сведок рече, тада, тог дана, био је само тада у том времену док се правио списак и да није био у хангару. Да ли је сутрадан он или неко од његових ту из околине, са којима он комуницира, одлазио у хангар и да ли је видео нешто у хангару?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да он није.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Он није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ко други из Ваше јединице, одлази тамо?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Не знам, откуд знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неких прича везано за то?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Не знам.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: А када је чуо ово, сутрадан, каже, побијени, да ли је одлазио да провери у хангару, он или неко из јединице?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Ма не.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Шта, не знате?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Нисам одлазио, што бих одлазио. Мислите да проверим истинитост тога што су причали, да ли су ти људи тамо? Не, нисам ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Даље молим?

НАТАША КАНДИЋ: Шта је сведок радио када се вратио на командно место?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рекли нешто око тога? Кажите.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Вратио сам се, вероватно сам легао да спавам. Можда сам био ту са овим мојим другарима, колегама, шта ја знам, можда смо вечерали, можда смо причали, легао сам да спавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли је ту на свом командном месту, значи у тој згради, чуо ујутру шта се догодило на Овчари?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је то. Јесте то ту чули, баш на командном месту или?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, ту смо чули, знате шта, ту је раскрсница путева, нама је то било на раскрсници путева, пролазе људи. Знате шта је раскрсница?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем. Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је тада командант Марчек, да ли је нешто коментарисао тог јутра у вези са тим? Да ли је било неког разговора у вези са тим што се догодило?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви, дакле, Ви да ли сте са ким разговарали око тога, па и са командантом Марчеком? Ако јесте?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Ма не. Кажем Вам, сви смо се ми уздржавали од било какве приче око тога. Сви који смо били, да кажем, та војска, свима нама да је то било ружно, ружно, да причамо сада о томе.

НАТАША КАНДИЋ: Рекао је да је видео команданта Војновића на Овчари. Да ли је разговарао са њим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да мисли да га је видео. Па, ето тако у неким активностима, када смо му предочили ону причу из истраге. То га је подсетило, па претпостављам да би се из тога дало закључити, али, ево, питање је конкретно. Јесте ли разговарали са Војновићем тамо или не?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Ма, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не? Добро. Да, али је рекао да га је, када смо му предочили причу из истраге, онда је заиста рекао да, обраћао се овима, не можете тако да се понашате према тим и тако даље.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Јесте, чини ми се да је то рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Да Вам кажем, то је један изузетно нежан човек, тај Војновић, после сам га упознао. Тако да могу, да ми је неко причао да он некога нешто није узео у заштиту, ја не бих веровао. Али знам да је такав човек, да увек узме слабог у заштиту, увек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Када је путовао у Вуковар на прославу са Војновићем, да ли су разговарали некада о Овчари?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли је, када је био на прославама, пошто је рекао овде да му ти људи које је виђао у Вуковару, нису изгледали као они људи које је видео на Овчари, да није могао да споји?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Никако то нисам могао да спојим, и даље мислим, да та господа коју сам ја видео на тим прославама, мени не личе на оне људе који су били тамо, тако сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако сте рекли.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли је он када је чуо ту причу шта се догодило на Овчари или касније, да ли је чуо да је међу тим који су то починили, били Станко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Био и?

НАТАША КАНДИЋ: Станко? Станко Вујановић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам сигуран да сам схватио питање ово Ваше. Не, не, немојте молим вас, браниоци.

НАТАША КАНДИЋ: Рекао је да није могао да споји ове које је виђао на прослави са онима које је видео на Овчари. Питам, да ли је он чуо, значи оног јутра или касније, да је неки међу тим који су били на Овчари, био Станко, па онда питам, ево прво то, да ли је чуо да је био Станко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам ја схватио сведока да је он било шта рекао на тему ко је то урадио, него је и та прича партизани са Петрове горе, дошла тек накнадно, а не именом и презименом.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Да ли се Станко после мени хвалио да је он био ту?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Ја како сам схватио шта госпођа каже, да ли се он мени после хвалио да је био ту?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, није он видео никога од њих, он је рекао да никога од њих није видео тамо.

НАТАША КАНДИЋ: Молим Вас, моје је питање, да ли је он чуо да је међу војницима са Петрове горе који су починили то, био Станко, конкретно питање?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте и једно име чули?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Никада нисам чуо и никада нисмо причали о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули и једно име у тим причама?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Не, да је неко био ту, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако смо схватили, тако смо схватили сведока.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли он уопште данас зна, да је Станко оптужени?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, питан је, он зна ко су људи који су оптужени овде, он то зна.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли је, када је био на прославама, знао нека имена, да ли се тамо причало, да ли је са неким разговарао о томе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не разумем питање. Не, не, молим вас, колеге. Нисам разумео питање Ваше.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли док је одлазио на прославу у Вуковару, да ли је од некога нешто чуо, питао, да ли му је када је одлазио, уопште падало на памет да можда пита шта је било на Овчари?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако сам ја схватио, приче у том смислу није било касније.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па не, ја сам Вам чак рекао да никада нисмо причали о томе и да ми не пада на памет да уопште помислим на то, да ли ме разумете, да причам о тако ружним стварима са неким, никада ми није пало на памет. Да питам некога, да ли се хвали, или нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

НАТАША КАНДИЋ: Питала бих сведока шта је било на тим прославама у Вуковару?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, у ком смислу?

НАТАША КАНДИЋ: Шта се прослављало?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се прослављало?

НАТАША КАНДИЋ: Да, тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, рекао је, прва годишњица и друга годишњица, је ли тако?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Прослављао се датум од када је, рецимо, одређен дан за ослобођење Вуковара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ослобођење Вуковара?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Да, тако се то званично некада звало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да. И Ви сте били у више наврата тамо?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: У више наврата сам био, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Питање је, пошто је ишао на прославе за ослобођење, да ли му је тада пало на памет то што је чуо, да су тада на ослобођење стрељани неки људи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбија се питање.

НАТАША КАНДИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбија се питање.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Председниче, молим реч, ако може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Господин Булић држи нешто главу доле, можете ли да га питате само у каквој ситуацији је тренутно?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада ћемо само да завршимо са сведоком, па ћемо да направимо паузу, ради одмора. У реду је, господине Булићу? Можете, је ли тако? Добро. Питања, молим вас. Колеге браниоци? Нема питања? Оптужени? Изволите. Оптужени Вујановић Станко.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Јел може сведок да каже ко је командант Влада, спомиње команданта Владу?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Нисам чуо, ја се извињавам слабо чујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Да, питање је на месту, господине Вујановићу. То заиста треба разјаснити. Нисте чули питање?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пита Вас оптужени Станко Вујановић, ко је командант Влада?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Командант Влада?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Влада, ко је командант Влада?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако Ви не знате ко је командант Влада, онда претпостављам да је то неки проблем са вођењем записника. Јер у наставку наводи Јана Марчека, који је командант ЛАД-а.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Е, ЛАД.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: ЛАД, да. ЛАД ПВО? Па је можда у том смислу записнички некоректно унето.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Командант ЛАД-а је Јан Марчек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Командант ЛАД-а је Јан Марчек. Али, у записнику стоји, командант Влада је Јан Марчек и тако даље. Добро. Разјаснили смо то, је ли тако? Кажите, господине Вујановићу?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли се приликом пописа могло ући у хангар, када је војна полиција истерала све? Он наводи да је он касније отишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је тада отишао, тада је отишао.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Јел зна, јел има сазнање да ли се могло ући касније у хангар?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Имам сазнање од овога што сам га возио назад кући у Крагујевац, да није могао нико да уђе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једино то?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једино то?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли је приметио нека војна возила, БОВ, ципове код хангара или близу хангара? Јел био БОВ какав?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате шта је БОВ?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Борбено оклопно возило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, не питам Вас, господине Вујановићу, ја знам да Ви знате. Питамо сведока. Да ли зната шта је БОВ?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Сада сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада сте чули?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли било каквих возила тог типа тамо, да ли сада када сте чули – борбено оклопно возило, да имате сада представу како оно изгледа?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Пазите, не сећам се да је био, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква друга?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Могуће да је било, могуће да није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква друга војна возила?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Војних возила је било, било је војних возила из ЛАД-а, да кажемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, ту код хангара?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, код хангара није било, било је, да кажем тамо десно где су нам били кувари, шта ја знам, позадина где је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање је, ту код хангара, око хангара, испред хангара, је ли било каквих војних возила?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Је ли било цивилних возила?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Аутомобила путничких, цивилних?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Цивилних јесте било.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли сведок има сазнање да је његова јединица чувала неке аутомобиле?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Да, имам сазнања. Чували су те аутомобиле, цивилне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су били ти аутомобили?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, били су ту негде близу нашег командног места.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, у односу на овај хангар, где су били ти аутомобили које је чувала Ваша јединица?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, не бих могао да одредим, мислим да је била као нека, да ли нека ливадица, шта ја знам. Војници из тог нашег ЛАД-а су чували да то неко не украде, та возила, шта ја знам, па треба ваљда да се предају војсци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, па када сте нам рекли да је тамо било цивилних возила, на која возила сте мислили? На та која је чувала Ваша јединица, која су тамо нешто

паркирана, па их Ви чувате, Ваша јединица их чува, или на каква друга цивилна возила?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Цивилна возила су била ту. Опет Вам кажем, ја не знам датумски када су биле оне жене, деца, шта ја знам, тај редослед хронолошки немам представу. Само знам да су била цивилна возила, да су била цивилна возила која су била довежена ту и да су некакви наши војници чували ту да то неко не одвезе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, овај дан?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Не, не, не могу да се вежем за тај дан. Мислим не могу да тврдим за тај дан. Знам да је било возила, али да ли је било тог дана, не могу да тврдим, да ли ме разумете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли је икада о Овчари причао са Везмаровићем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, рекао је то.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Причао је с никим, али ово је конкретно, баш са Везмаровићем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, баш са Везмаровићем при повратку из полиције, возио га за Крагујевац.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па из полиције, причали смо и онда ми је он рекао, када је он дошао ту, да је онда, све су отерали, ове, да кажем четнике или како хоћете, све су их отерали из хале, истерали их напоље. То имам сазнање од господина Везмаровића.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Је ли причао сведок о свом ангажовању тог дана на Овчари, Везмаровићу, у вези списка, у вези?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: У вези чега нисам чуо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Списка.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Није ми причао, није ми причао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него Ви, да ли сте њему причали, да ли сте Ви њему причали о Овчари, оно што Ви знате?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Ја сам му причао оно што сам рекао и Вама, од оног тренутка када сам дошао, до оног тренутка када сам отишао, шта сам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: А он је мени рекао да је он после био ту, да је ваљда добио наређење он, да се он повуче. Мислим то је у аутомобилу када смо ишли на путу од Београда за Крагујевац, да је њему наређено да он оде. Ето, то је што је он мени рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли је тих дана сведок некога замењивао, био нечији заменик, обављао ту дужност заменика?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Ко, ја?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Не, ја сам увек био помоћник команданта Јана Марчека за морал.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли познаје Бору Крајишника?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Како?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Бору Крајишника, он је исто држао кафану у Вуковару?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Шта је држао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Боро Крајишник? Да ли знате?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте, знате Каменог?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Знам, знам, знам Бору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате овог господина који Вам поставља ова питања?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па не знам да ли смем да се окренем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: То је Станко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је тај Станко?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Јесте видели Бору можда тамо на Овчари, пред хангаром?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Где?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Новковићу, нама се окрените, нама одговарајте.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Добро. Па не знам, нисам видео Бору, мислим нисам знао та имена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али ликове, ликове, ја сам Вас то мало пре питао?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Не, не, не, не могу да вежем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Касније сте упознали људе, рекли сте, касније сте људе упознали и Станка и тако даље?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: И да вежем те ликове које сам упознао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад, да ли те људе, те ликове вежете са било којим ликом тамо на Овчари? Ви сте рекли не?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Не.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: То говорим зато што он говори у свом казивању Боро Крајишник, сведок лажни, овај што не говори истину, да је видео Вас и да су Вам пришла четири војника и представила се: ми смо војници и да сте Ви касније их одвојили. Је ли то истина или не?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта нисте чули?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Нисам чуо шта је питао.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Нити он мене чује, господине судија, нити ја њега чујем. Стално се довикујемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Ја сам наглув, ја сам рекао да сам ја мало наглув.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро. Господине Вујановићу, поновите Ваше питање, али гласно, гласније.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Па Боро Крајишник, тај исти лажни сведок што је овде у овом процесу се хвалио да је убио на каналу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине, господине Вујановићу?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оно питање, познаје ли Бору Крајишника, па тврдња Боре Крајишника, то му предочите.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Повлачим питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда немојте да користите прилику, немојте ту прилику да користите, па онда да износите какве квалификације, нема потребе.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Па нису ово квалификације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим добићете прилику за то, наравно, имали сте и раније.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Он је рекао сам да је убио 20-30 цивила на каналу, ја нисам ништа измислио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Тај исти Боро се хвалио да је убијао тамо људе и сада, зато питам сведока, можда га је видео тамо? Да ли је на Овчари била смештена нека јединица војне полиције?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је на Овчари била смештена каква јединица војне полиције?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: На Овчари је био смештен ЛАД и ми нисмо имали војну полицију, него је накнадно дошла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, питање је да ли је била смештена?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Немамо ми формацијски ваљда, немамо војну полицију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду. Каква јединица везе?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: А, везу ми имамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Има ваљда у команди, имамо везу да би одржавали везу са претпостављеном командом, претпостављам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је то веза типа само један човек задужен за везу, везиста или нека јединица везе, десетина, вод?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Ма, само везиста, везиста један, који је рецимо преносио шта му каже Јан Марчек, томе, томе и шта ја знам.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли му је познат надимак Штука? Петковић Спасоје?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чујете?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Да, да. Пазите, питали су ме то на Војном суду, када је било за тог Шљуку. Није ми познато, нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не Шљуку, него Штуку?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Штуку?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Штука?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Не, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте никада чули?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: И тада сам чуо Шљука.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да кажете, да никада нисте чули тај надимак Штука?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се? Добро.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли је на Овчари носио комплетну униформу?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Као манекен.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Шта то значи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све по ПС-у, што би рекли.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Дабоме. Како је прописано. Никада ми ни пертла није висила.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Приметио сам да о четницима прича са гађењем неким.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Не.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Питам сведока, да ли је у његовој јединици било људи, војника, уствари, који су носили браде?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Пазите, ми смо пошли из Крагујевца, 20. ја мислим, месеца, видећете када, ја не верујем да је некемо могла да порасте брада за тај период.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што су сви кренули, то хоћете да кажете?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Обријани, сви кренули обријани, није могла никоме, рецимо, за тај период када смо дошли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Потшишани, обријани, уредно обучени, комплетне униформе?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Да, да. Искључујем могућност да је некемо могла да порасте за тај период.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Слабо чујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: До датума када је то било, критичног.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Јесте разумели, господине Вујановићу?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Ја њега ништа не чујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не чујете га? Па, мораћете прићи негде овамо ближе.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Само да се примакне микрофону.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да не би сада понављали, а Ви се примакните микрофону. Дакле, поновите Ваш одговор, укратко само Вујановићу.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Пошто смо сви кренули из касарне, сви смо кренули војничког изгледа, обучени и обријани. Датум од када смо ми кренули, до датума критичног тамо, за тај период, претпостављам да никоме није могла видно да порасте брада да би била велика брада. Могуће је да је за тих, рецимо 20 дана, од када смо кренули, био необријан и сигурно је био необријан, необријаних је било, сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, чули смо.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Пазите, да је имао браду.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Па, јесте Ви имали браду?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Ја сам имао браду, колико је то могло да буде за тих 20 дана. Задњи пут сам се обријао у Смедереву када смо пошли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Јесте тих дана носили шешир можда, повремено?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Не. Шешир носим само уз цивилно одело и то обавезно, шешир, кравату и чизме и цивилно одело, по могућству «мадрас» или «брукс».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли познаје Терзић Ђорђа из Вуковара?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Терзу знам.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли је чуо можда од Терзића, господине председниче, ја ћу Вам објаснити за Терзића, да је његов рођак Вранчић Јосип или Златко, сада не могу да се сетим имена, и да је он спашен из касарне у Вуковару.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Нисам чуо за тог човека никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ближе, ближе микрофону.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Нисам чуо.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Јел` Вам причао на ту тему Терзић нешто?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Никада нисмо причали и никада нисам ни са ким причао о Овчари?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Није Овчара, него о овом човеку што је извучен из аутобуса, из касарне, то је његов пријатељ, иначе Хрват, а тог човека сам ја извео из аутобуса.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, нисмо причали, могуће је да смо причали, па се ја, рецимо не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Хтео сам само да кажем када је у питању војнички изглед. Када сам позван у касарну, ја нисам, пошто нисам дужио униформу, нисам хтео уопште да обучем, пазите од када знам за себе, ја носим браду. Нисам хтео да обучем, униформу нисам хтео да обучем док се нисам обријао, то може да посведочи и командант који ми је дао униформу, ја сам рекао да не желим да је обучем док имам браду.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли има сазнања да је Јан Марчек у току ноћи напустио команду?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Немам сазнања.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Ко је био орган безбедности у јединици?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: У јединици нисмо имали органа безбедности. Формацијски, пошто је то ПВО јединица, нема органа безбедности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У тој јединици, у реду.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: У бригади?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У бригади?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: У бригади чуо сам да је био Вукосављевић Драги.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте га познавали?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Рекао сам Вам да смо пили често после, ђус и кафу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али тада, из тог времена?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Када се завршио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га тада познавали?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Пре тога га нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Двадесет дана сте у јединици, па Вас питам?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Нисмо у истој јединици, то је удаљено много једно од другог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, то је Ваша јединица, Ваша претпостављена команда.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Али, он није био у мојој јединици. Ја сам био у његовој јединици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Потпуно небитно, Ви сте у истој јединици, Вас двојица сте у истој јединици.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Пазите, али ја нисам дужан њега да знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте дужни или нисте дужни, сада је небитно, али двадесет дана сте у тој јединици, па Вас питамо, јесте ли имали прилику да га упознате?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Тада нисам знао Драгог Вукосављевића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то Вас питам.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: За разлику од сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Сведок је рекао да је видео рањене људе, заробљене у хангару. Е сад, да ли је он знао да су то људи из болнице или само да су рањени?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви уопште знали? Немојте тако, то му мало сугеришете, господине Вујановићу. Да ли сте Ви знали ко су ти људи?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Тада се причало да су из болнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из болнице? Тада се причало да су из болнице?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Да, да, када су дошли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Ко је то причао?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Ко је причао? Сви су причали тамо, ко је био тамо. Говорили су сви који су били ту, да су ти људи доведени, јер су били изувијани, имали су завоје.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Јел` то причао неко од ових невојничког изгледа или?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, не знам, не знам, не бих могао да одредим ко је то причао. И хтео сам једну ствар да кажем, нисам мислио са гнушањем да кажем да сам причао лоше о четницима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Нисмо ми ни схватили. Дајте, молим Вас, колега.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Нисам чуо да ли је он причао са Везмаровићем икад о неком списку, то нисам чуо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, у повратку за Крагујевац.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: О списку да ли су причали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О списку.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Да, да, да, када смо се вратили.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: И нисте њему рекли да имате тај списак? Нисте?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Не.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли остали окривљени имају питања за сведока? Има. Вујовић.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Имам једно питање. Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите Вујовићу?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: У вези кола која су доведена на Овчару. Да ли су то довели жене?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Ја се извињавам, слабо чујем.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли су у тим колима што су доведена на Овчару, што сте чували, не Ви, већ ко их је чувао, значи тамо војска што је чувала, да ли су та возила довели неки људи или војска?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте разумели питање?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Јесам разумео, али нисам то приметио тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Нисам био ту, када су возила стала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Нисте видели јесу из тих возила излазиле жене, деца, из тих возила?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Из тих возила мислим да нису излазиле жене и деца.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Ништа, само то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље питања? Атанасијевић.
ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Дobar дан.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите, господине Атанасијевићу?
ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Сведоку питање: сведок је рекао да сте видели да су ови излазили из аутобуса. Па сада га ја питам, да ли је он видео када су ови излазили из аутобуса први?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорио је.
ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Одговорио је?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорио.
ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: А да ли је било већ људи у хангару када су ови излазили из аутобуса?
СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па не знам, нисам могао да видим.
ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Да ли је већ истоварена прва група, па је он видео само другу групу?
СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Нисам, нисам, то не знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не зна, не зна, добро.
ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Нису били у хангару?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не зна.
СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Не знам. Јер нисам видео групе.
ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Нисте видели групе? Значи, онда би испало по Вашем, да сте Ви од почетка вршили тај попис?
СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Не, не, не.
ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Не?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Атанасијевићу, питање, питање, само се ограничите на питање.
ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Пошто је сведок рекао.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Без закључака.
ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Да је он вршио попис од половине.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није тако рекао.
ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Па, рекао је да је већ био попис, можда је већ пола.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није тако рекао, господине Атанасијевићу.
ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Није тако рекао?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Почео је попис, али не зна колико је пописано када се он укључио.
ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Добро. А да ли је поред Вас стајао Боро Крајишник у хангару?
СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Ко?
ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Боро Крајишник, да ли је поред Вас стајао?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питан је.
СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Откуд знам име.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питан је.
ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Али није одговорио.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?
ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Нисам чуо одговор, ја се извињавам.
СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, нисам знао ја имена.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, не зна, никога тамо није препознао, никог не препознаје тамо на Овчари.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Пошто је Боро Крајишник говорио да је био неки човек са брадом, па да је он њему говорио ко је ко од тих заробљеника, да неко не би слагао име, да ли је из Вуковара, да ли није из Вуковара и тако даље, па због тога питам, да ли зна, да ли је Боро био тамо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је у реду да га питамо, да ли је неко од ових невојничког изгледа био ту поред Вас, па да проверава, јел ови људи који говоре своје име и презиме, датум рођења и тако даље, да ли се лажно представљају или се тачно представљају?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, било је, било је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том смислу ево питање.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Јел он био скроз цело време, док сте Ви били или?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел их је било више?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, више их је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Више их је било?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Да.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Мислим, баш директно питам за Бору Крајишника, пошто познаје човек Бору Крајишника, па зато питам за њега, да ли је он био до краја тамо? Мислим, добро, човек сада не може да се сети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да никога од вас тамо није видео.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Ја нисам ни био, он ме није ни могао видети. Добро, ништа, хвала, само толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још питања сведоку? Нема. Да ли тражите неке трошкове што сте дошли данас у суд, господине Новковићу?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Никада нисам тражио, сада ћу да тражим. Никада нисам тражио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Платићемо Вам путне трошкове на релацији Крагујевац – Београд и назад. Колики су ти трошкови?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Ја сам аутом дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, можемо Вам досудити само трошкове јавног превоза.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Може и сто динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Цену аутобуске карте. Молим?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Може и сто динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, морате Ви то одредити. Ја бих Вас замолио.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Да ли ја морам нешто да шаљем, извините?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Да ли треба да пошаљем неку карту или шта?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Требало би само да нас обавестите о висини, не морате карту, нама је јасно да сте Ви аутом дошли.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Треба сада да питам колико кошта карта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Ма, не, не, не треба трошкови.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду. Имате рок од три дана да то проверите и да нам јавите, ако желите?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Онда нису потребни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Даљих питања сведоку нема.

Сведок нема ништа више да изјави.

Трошкове доласка не тражи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Новковићу, ми смо са овим завршили са Вашим саслушањем. Али бих Вас ја ипак замолио, да Ви останете за време ове паузе коју ћемо ми сада направити, да ту паузу не искористите да се удаљите, него освежите се. Имате доле ресторан и тако даље, али останите и наредних пола сата у суду.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Добро. Хоћете да ми само кажете где је ресторан?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Доле скроз у приземљу, објасниће вам ови момци овде.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: И ту да будем, ту у ресторану?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, 30 минута паузе.

Настављено у 12 сати, након паузе од 30 минута, ради одмора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао бих да смо овде сви, као и раније, изузев колеге Радловића, али је сада ту колега Стасевић, је ли тако? Ту је и колега Перковић, али нам нема колеге Бељанског. Он је то и најавио и преузеће одбрану адвокат Перески. Колеге Ђурђевића, такође, нема, а нема ни Апро Љубомира. Добро. Можемо наставити. Ја бих молио само да поново позовете сведока Новковић Јована. Дозволићу Вам, само да чујемо Новковића, господине Булићу да га отпустимо, па ћемо онда чути Вас. Господине Новковићу, поново на кратко заузмите место за овим пултом. Ја сам Вам то и најавио пре паузе. Ја бих молио режију да пусте фотографију са претреса који смо имали 22.11.2004. године. Погледајте овог човека, господине Новковићу. Видите на Вашем екрану тај лик?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Само доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Само се види овако. Не види се цело.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На том екрану се не види?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Само се види да носи браду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Приђите овамо код колега бранилаца, па на било који од ових екрана погледајте то, погледајте тај лик. Добро. Видели сте?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Видео сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познат тај човек?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Па, мени није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није Вам познат?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Мислим, има браду, шта знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро. Дакле, није Вам познат? То је Гавриловић Мирко. Он је из Крагујевца.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Он из Крагујевца?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Тај није из Крагујевца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По чему тврдите да није из Крагујевца? По томе што има браду?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Ја бих га сигурно знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сигурно би га знали?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте из Крагујевца. Дакле Гавриловић Мирко је војник, резервиста те 1991. године, за кога Јан Марчек тврди да је био за столом и пописивао, а Ви поред стола били?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Додуше он то негира, овај Гавриловић то негира, али Марчек тврди за њега да је он био за тим столом и пописивао, а Ви сте били?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Знате шта, судија, ја сам Крагујевчанин. Овај овде на слици, да је Крагујевчанин, ја бих га знао. Да ли ме разумете? Можда је променио лик.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, чули смо.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Можда је овај човек Крагујевчанин, тај не живи у Крагујевцу, сигурно бих га знао, ако је Крагујевчанин и ако живи у Крагујевцу, сигурно. Можда, рецимо, као што сам ја рођен у Бачкој Паланци, успут можда је он рођен у Бачкој Паланци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сада немојте да се базирамо на то, јел у Крагујевцу, није у Крагујевцу, није ни битно.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Битно је само то, да ли се Ви њега сећате?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из тих прича тамо или не?

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Не сећам се ја тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала лепо. Можете ићи.

СВЕДОК ЈОВАН НОВКОВИЋ: Довиђења. Пријатно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Довиђења. Молим режију да уклони са екрана ову фотографију. Господине Булићу? Изволите. Сачекаћемо са овим сведоком, само да чујемо господина Булића.

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, господине Булићу.

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: Ја сам се јавио, пошто ми је већ напорно да седим, Ви сте добили то све и знате све у вези тога. Мени, ја сам попио јутрос седам таблета, ја сам заспао у моменту, мени се спава. Значи, не могу да издржим ових 6-7 сати напорно је, ипак, за мене. Ухвате ме грчеви када седим и тако даље и тако даље. Мислим, једноставно се не осећам да могу да издржим до краја. Мени је жао и ради свих осталих ових људи, да испаштају ради мене, али ја не могу. Ја се трудим, хоћу да будем, али не иде. Ја сам два пута у моменту задремао и заспао сам. Ја када попијем лекове, ја седам таблета ујутру прогутам, седам навече. Сада ја не знам и шта ћу моћи да поднесем и да издржим. И не осећам се никако. Ја сам у петак, када ми је адвокат био, мене су донели до адвоката, јер нисам могао ићи уз степенице, не могу 5-10 корака направити, али опет сам несигуран, опет мора неко бити са мном. Не знам, како да Вам објасним, шта да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам ја, ми смо одредили и вештачење Вашег здравственог стања у том смислу, значи, неке податке смо добили. Ја сам одобрио јутрос и да користите колица.

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: Па, ја другачије не бих могао доћи, стварно не бих могао доћи. Ја заиста, ево био је командир тамо код доктора, докторица је рекла да не могу, не могу стварно. Ја бих био најсретнији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сада, шта су рекли доктори и докторице, није толико важно, Ви најбоље знате како се осећате.

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: Ја сам тако и рекао докторици са судске медицине. Ја ћу се трудити колико год је до мене, колико год ја могу, ја ћу покушати. Али, видим да не могу. Мене ухвати грч, ја у соби 85% времена проведем на кревету, лежећи. Мислим, немам разлога да било шта измишљам, да лажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми бисмо господине Булићу, по плану, ми бисмо требали да чујемо сведока Цревара који је ту, Цревар Марка. Потом бисмо сутра имали паузу, пошто смо за сутра имали неке друге планове, али су ти планови отпали, па би сутра био слободан дан, тако да бисмо наставили у среду. Све ово причам због тога, да ми кажете, како Ви процењујете сопствено стање, јер по овоме, ја знам и од лекара, то није спорно. Да ли можете да наставимо са претресом, да чујемо Цревара или не? По Вашим проценама? Ту смо нека два и по сата у овој судници и требало би још једно два сата.

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: Ево, покушаћу да издржим ради свих ових мојих другова, пријатеља, ја ћу покушати да издржим. Али заиста, мислим, ово ћу са свим неким, што се каже, задњим напором да издржим. Покушаћу ради њих, а молио бих Вас ако можете, да прочитате, да моји другови чују шта је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, знам.

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: Ако је могуће, ја бих Вас то замолио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ми смо то послали Вама, Вашем браниоцу и заменику тужиоца, то није нешто што је битна околност, чињеница, везана за остале окривљене.

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: Ја ћу се, ево, данас ћу испоштовати, па макар, рикнуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда сигнализирајте, сигнализирајте нам ако заиста више не можете да здравствено издржите или ако?

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: Ја у неком моменту уопште више нисам присутан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако Вам се спава, па бисте заспали, морате бити у судници, морате бити будни, не можемо дозволити да Ви спавате. Сигнализирајте то, па ћемо прекинути са претресом и даље наставити.

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: Одједном ми је дошло да заспем, ја то не желим, али тако је, једноставно. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Оптужени Булић болује од болести моторног неурона, а утврђено је то од стране више лекара и са ВМА и лекара овде КПЗ болнице, потврђено је и вештачењем које смо ми одредили у међувремену између последњег претреса и овог данашњег. Вештак нам је ту и препоручио управо у том смислу, да водимо рачуна о томе да оптужени Булић не може у пуној мери, све време, које би било дуже, а ми остајемо овде у судници поприлично дуго, ефективно радимо, сваки дан по пет сати, ефективно, ако не и више, препорука лекара је да се то време у судници прилагоди на одређени начин могућностима и способностима оптуженог Булића, које су сваким даном све мање, јер његова болеста има, нажалост и ту неку неумитну прогресију. Добро. Сведок Цревар Марко. Господине Булићу, ми ћемо се трудити да што пре саслушамо сведока Цревара, а Ви сигнализирајте ако заиста процените да заиста не можете даље да пратите ток претреса, сигнализирајте то.

Сведок Цревар Марко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Цревар, име Вашег оца?

СВЕДОК МАРКО ЦРЕВАР: Никола.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никола? Шта сте по занимању?

СВЕДОК МАРКО ЦРЕВАР: Милиционер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где радите?

СВЕДОК МАРКО ЦРЕВАР: Не радим нигде, радим у приватној фирми у Бановцима, трговачка фирма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, Ви сте бивши полицајац?

СВЕДОК МАРКО ЦРЕВАР: Бивши полицајац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: ОУП-а?

СВЕДОК МАРКО ЦРЕВАР: У Хрватској, Вуковар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Вуковару, а да ли сте овде били полицајац?

СВЕДОК МАРКО ЦРЕВАР: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде никада нисте били?

СВЕДОК МАРКО ЦРЕВАР: Никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, радите?

СВЕДОК МАРКО ЦРЕВАР: Трговачко предузеће. Фирма једна приватна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

СВЕДОК МАРКО ЦРЕВАР: У Бановцима, у Новим Бановцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Новим Бановцима? Где живите?

СВЕДОК МАРКО ЦРЕВАР: У Новим Бановцима, Церска 14.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Новим Бановцима, улица Церска број 14? Јер смо имали проблема и са Вама, да Вас пронађемо, да Вам се позив уручи и тако даље.

СВЕДОК МАРКО ЦРЕВАР: Мени је прошле недеље дошла полиција кући и донела позив и ја сам се појавио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Улица Церска број 14?

СВЕДОК МАРКО ЦРЕВАР: Број 14.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када и где сте рођени?

СВЕДОК МАРКО ЦРЕВАР: 13.10.1964. године у Вргин Мосту.

Сведок Цревар Марко, са подацима као са записника од 26.06.2004. године, које допуњује утолико, што наводи да је настањен у Новим Бановцима, улица Церска број 14, па упозорен, опоменут, као и на заклетву за сведока дату у поступку истраге, исказује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Цревар, саслушаћемо Вас као сведока. Дужни сте да казујете истину. За давање лажног исказа се кривично одговара. Нисте у обавези да одговорите на питања чијим одговором би себе изложили тешкој срамоти и знатној материјалној штети, или, пак, кривичном гоњењу. Дакле, на та питања не морате одговарати. Све ове поуке сте чули Ви у поступку истраге, када сте 26. јуна прошле године саслушани пред истражним судијом у овом предмету. Тада сте

положили и заклетву за сведока, па Вас ја само подсећам на ту заклетву за сведока. Господине Цревар, кажете, били сте полицајац у Хрватској до 1991. године?

СВЕДОК МАРКО ЦРЕВАР: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Касније?

СВЕДОК МАРКО ЦРЕВАР: Касније сам био од 25. децембра, отприлике 1991. па све до 31. маја 1997.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто полицајац?

СВЕДОК МАРКО ЦРЕВАР: Исто полицајац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, у Вуковару?

СВЕДОК МАРКО ЦРЕВАР: У Вуковару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Вуковару, а пре тих догађаја у јесен 1991. године у Хрватској у Вуковару 1964. годиште, што значи 64. годиште што значи 1991. године имате колико 25 година, јел тако радили сте као полицајац где?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: У Вуковару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико година?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Од 1989. до 1991. у Вуковару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи неке 2 године? Причајте нам господине Цревар о Вашем ангажовању у јесен те 1991. године.

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Ја сам са још 12 колега у марту 1991. године напустио полицијску службу у Вуковару јер је дошло у Борово Село је дошло до експреса где је, познато Вам је то, до сукоба између полиције и сељана и ту је после тога су нас полицајце руководиоци подигли на узбуну и спремало се да се иде интервенисати у Борово Село. Ту ноћ ја нисам ишао у Борово Село интервенисати, али сам био дежуран у граду. Сутрадан ујутру, првога, ми колеге Срби смо се договорили између себе да је боље да напустимо службу него да идемо нападати своје Србе у Борову Селу. Из тих разлога ја сам напустио службу и отишао сам у село Негославце. Тад су српска села дигла барикаде тако да на неки начин смо били заштићени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли се тако ангажовали у одбрани, кажете дигли су барикаде?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Биле су сеоске страже нормално, никаквих експреса није било што се тиче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вас је ко организовао или је то било самоорганизовано?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Самоорганизовано, никакве организације ту неке, сва српска села, не само село Негославце, него су углавном сва српска села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Конкретно Ви у Негославце?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Ја сам био у Негославцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте дошли у Вуковар?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: У Вуковар сам дошао у августу 1991. сам ушао. Ушао сам са још једном групом људи. Ушли смо на део где су се налазили Срби тзв. не такозвана, то је улица Петрова гора, ту смо ушли и ту смо били распоређени по кућама. Исто смо држали, преко дана смо били у кућама, по ноћи смо нормално били на стражи у улици у случају упада њихових специјалаца да праве ред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Конкретно Ваша задужења су била та типа страже?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Типа страже и ништа друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До када тако?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Тако сам био до напада на Вуковар, значи то је до септембра 14.09. тад је нападнут Вуковар и тад сам ја са једном јединицом са

тенковима кренули са пола пута између Петроваца и Вуковара, од тамо је кренула једна јединица. Ја сам са њима кренуо у Вуковар и ушли смо у улицу Светозара Марковића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је ЈНА?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Ту је ЈНА, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јединица ЈНА? Јел постојала каква друга организациона шема становништва српске народности на Петровој гори у смислу овде нам говоре јесте ТО није ТО и тако даље, у том смислу?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Ми смо се водили као ТО а да ли је то сад било званично Територијална одбрана или није била Територијална одбрана ја не могу да кажем јер није постојала нека званична команда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви били у некој јединици нема везе како ћемо је звати? Да ли сте били у каквој јединици?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Водили смо се као ТО Петрова гора и ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли та јединица, који је бројни састав рецимо колико је било припадника?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Па зависи, бројни састав се мењао из дана у дан зато што је један део људи долазио враћао се из Србије и прикључивао се одбрани града Вуковара, а неко је и рањен отишао на лечење тако да, старији људи су били на стражама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико би било по тим Вашим?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Да ли нас је било у том самом почетку неких 70, 80, 100-инак људи, није било више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А касније више?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Касније се то повећавало, ширио се и сам фронт.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад, да ли је унутар тих најпре 70, 80, кажете касније и више, да ли је било неке поделе, неке структуре, неких мањих јединица и тако?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Ми смо били распоређени, тако се организовали да се рецимо један део 10-ак-15 људи наших је ишао уз јединицу уз једну војну јединицу, тако пошто ти људи који су дошли то су све људи са стране који нису познавали град, нису познавали терен и једноставно ми смо ишли с њима да им је лакше пролазити, да се знају оријентирати, да се знају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Конкретно Ви где сте били?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Ја сам био са капетаном Лукићем у њиховом борбеном возилу, одржавао сам везу између две јединице то једно време, а после тога сам био у Светозара Марковића улици, ту је био штаб гардијске бригаде мајор Тешић, био сам са њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мајор Тешић?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Баш уз штаб?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Уз њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли још било припадника те јединице од 80, 70 људи, ајде сад како ћемо је звати?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Са њима мислите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са Вама?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Са мном не, ја сам био сам. Ту је било 4-5 људи и један вод војне полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је Душан Јакшић?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Душан Јакшић је испред нас као територијалаца био као командант наш који је нас на неки начин одређивао ко ће с ким, где ће на коју страну ићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете као командант?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Није био, мислим, јесте командовао Душан Јакшић али Вам кажем није постојала званична нека команда Територијалне одбране у смислу Територијалне одбране у смислу оно пре рата шта је Територијална одбрана у организационој шеми територијалне одбране, да постоји команда, да ми имамо своје задатке, војска има своје задатке. Ми смо све задатке извршавали значи под командом војске, ништа нисмо радили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ко је био надређен Тешићу и тој уопште вашој јединици територијалној?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Тешићу је био надређен Мркшић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пардон Јакшићу, извињавам се?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Па и Јакшићу је исто био вероватно да је надређен Тешић па Мркшић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Тако би требало да буде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тим групама од 10-15 људи које су биле при неким јединицама војске ЈНА тадашње да ли је неко њима командовао, да ли су оне имале неке старешине?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Они су били распоређени по војном систему, систему чета. Те чете су имале своје војне командире, а опет од наших увек је био рецимо на правцу Лево суподерице је био рецимо водио је Вујовић. На правцу Зелене улице најпре Нове улице па Зелене улице је био Вујановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто водио ту једну групу?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Једну нашу групу што значи са њиховим официром који је командовао том четом. Било је још људи, неки су као такви и погинули.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До кад је то тако функционисало, скроз до краја до престанка борби?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Скроз до краја ослобађања Вуковара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад су престале борбе? Да ли то знате?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Негде 18, 19.11.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква су била Ваша ангажовања? Све до краја су била у тој ту код Тешића?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Да, ту сам био и после тога сам ја већ је почела припрема за формирање станице милиције Вуковар и ја сам добио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре престанка борби или после?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: То је малтене у дану, значи већ је у Даљу и Борову Селу функционисала станица милиције и министарство наше тако да отуда су дошли секретар и заменик његов и онда су ступили са мном у контакт и приступило се формирању, тражењу објекта где би била станица милиције, да се бирају људи за станицу милиције јел нас је било јако мали број професионалних полицајаца у Вуковару тако да смо ми који смо били професионалци имали водећу улогу око тог формирања, око бирања људи. Значи да се водило рачуна да нису кривично гоњени, да су били добри борци да су се као борци показали у рату, мислим као што иде ред рецимо избор сада нормално за полицајце, тако смо и ми имали кретиријуме за избор људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је то радио Ви лично или?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Ја сам предлагао људе, али био је начелник полиције, био је заменик секретара, секретар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је начелник био у полицији?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Тада је био Обрадовић, а секретар СУП-а је био Драган Лазић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Секретар СУП-а?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Вуковар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који се тек формирао?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Који се тек формирао и после ми смо кажем већ за пар дана успоставили станицу милиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте Ви то радили, где сте успоставили станицу милиције?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Успоставили смо је у једној кући у Радничком насељу у Вуковару изнад «Вутексовог» стадиона, једно насеље ту смо у једној кући поставили станицу милиције неких.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте тих дана били на «Велепромету»?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте тамо радили?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: На «Велепромету» сам био у циљу да једноставно са тим људима који су људи извожени из Вуковара, значи из центра града који су долазили, покушао сам да прикупим неке информације које би мени одговарале у даљем раду у полицији јер многи наши људи су нестали, па за кога сам проценио да би с њим требало обавити разговор можда обавио сам разговор, да ли зна шта се десило са тим и тим, али међутим, јако мале вајде од тога је било. Углавном, ти су људи упућивани преко војске за Сремску Митровицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам сад разумео да ли сте Ви то радили самоиницијативно или Вам је то неко наредио да радите?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Па није ми нико наредио од војне структуре ми то није нико наредио, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли сами били?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Сам сам ту био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Жигић, ко је Жигић?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Жигић Ненад?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Жигић Ненад је бивши инспектор у СУП-у Вуковар који је радио на крвним деликтима. Он је исто био ту у «Велепромету» исто је радио тај део послова. Е сад, на основу чега је то Жигић радио, ја стварно нисам са покојним Нешом много контактирао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте имали неку сарадњу, координацију у том смислу, размену информација?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Имали смо толико што је он више знао људи, па је онда он знао ми рећи овога би требало питати или не би требало, знао је већи број људи и већу број људи је он опсервирао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су ти дани када су завршене борбе, људи излазе из Вуковара?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: То су дани, значи ту негде, да ли је то 18, 19.11, тих два, три дана сам ја био на «Велепромету» и после тога ја одлазим за припреме за формирање, кажем поново станице милиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се дешавало са тим људима, ко их сад, не разумем, Ви сте себи самоиницијативно дали у задатак, да ли Вам их неко доводи или Ви негде одлазите да причате са њима, не разумем на шта је то личило, изгледало?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Они су из центра града довожени аутобусима, значи долазе аутобусом одоздо и ту смо ми њих сачекамо, они изађу из аутобуса, аутобус се окреће иде по другу групу и ту смо ми обавили са њима кратке разговоре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У кругу «Велепромета»?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: У «Велепромету» и они су поново одлазили у аутобусе који их даље возе за Србију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где обављате те разговоре са њима на дворишту или?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: На дворишту, а било је у «Велепромету» то је било складиште од то је некада било трговачко предуеће па су ту имали канцеларије, ту је било можда једно четири, пет канцеларија. У једној од тих је радио рецимо Неша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви имали канцеларију?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Нисам имао сталну канцеларију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали неку канцеларију у којој би сте разговарали?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Имао сам канцеларију у којој сам могао да обавим разговор, али нисам проводио цело време у тој канцеларији нити сам био по цео дан на «Велепромету».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли добро схватам Ваша интересовања везано за те људе била само на тему тога да се евентуално сазна шта је са несталим Србима?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Са Стевом Рокнићем, са Драганом Рокнићем, са људима који су са нама били од почетка који су нестали за време акције а о којима ништа не знамо. И дан данас ништа нисмо рецимо на ту тему успели сазнати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још нешто интересантно из тог периода, из тих дана са «Велепромета» о чему би сте нам могли причати? Ништа посебно?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Ништа посебно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се поступало са тим људима, јел су се они ту задржавали? Уопште није било задржавања?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Није ту било пуно задржавања, ту су задржавања можда била свега пар сати код се врате аутобуси из Шида или куд су све упућивани у Србију да их преузму да их враћају назад јер то је велики број људи, пар хиљада људи прошло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Војска, шта ради војска, да ли војска има ингиренције у том смислу, да ли ради ишта у том смислу са Вама или мимо Вас а да Ви то видите? Да ли они можда нешто испитују?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Војска је имала своју службу колико ја знам у Вуковару они су били у Негославцима, инсталирана та њихова као нека служба која прати тај рад њихов, они су радили свој посао, а колико је њих војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту на «Велепромету» са Вама или мимо Вас а да Ви то видите, региструјете да исто нека војска саслушава неке људе, у том смислу Вас питам?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Нисам, ја нисам на то пуно обраћао пажњу јер војске на «Велепромету» је јако много. Ту је војске сад их има 150 људи, сад их има 50, за

пола сата, за сат или два их има и 200, мислим јако много људи се сад у том моменту појавило у Вуковару, јер више борби нема, значи град је пао, људи су изашли, свако је долазио да тражи свог, многим су део породице или неко од родбине био у центру града, сад га ту на «Велепромету» проналази, води га својој кући ко кога позна, ко кога не позна тај је ишао за Србију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је међу тим људима који су долазили у тим аутобусима на «Велепромет» било људи који су дошли из болнице вуковарске, да су доведени из болнице вуковарске?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: То ми није познао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То вам није познато? Да ли знате ишта везано за људе из вуковарске болнице?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: За људе из вуковарске болнице знам да су извежени са једним конвојем аутобуса али они нису дошли на «Велепромет» они су извежени у касарну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви то видели?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Ја сам отишао у касарну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел «Велепромет» и касарна ако сам ја добро схватио релативно близу?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: То је на неких 100-200 метара размака једно од другог, ја сам отишао тамо да видим кога једноставно ту има, али те аутобусе је обезбеђивала војска, у аутобусе се није могло улазити нити је ко из аутобуса излазио, тако да ја нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те неке разговоре у овом смислу да сазнате шта је било, нисте са тим људима вршили?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: С никим се ту није могло контактирати, ту је на улазу у аутобус стајао војни полицајац и није дозволио прилаз аутобусима, ти аутобуси куд су даље отишли није ми стварно познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли с ким контактирали везано за те људе?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Не. Мислите касније?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту у касарни тада док су ти аутобуси тамо, да ли сте Ви с ким контактирали, не са људима из аутобуса него са војском, са официрима, Ви лично?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Нисам контактирао с никим, зато што нема се ни с ким контактирати а ту се окупила маса људи који су једноставно стајали поред тих аутобуса и те људе су једноставно, било је погрдних речи, псовања у том смислу, ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Ви господине Цревар против кога се овде води поступак?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Знам, видео са из Вашег позива, а знам из средстава информисања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Занима ме да ли знате сва имена, дакле?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Не знам сва имена, знам за људе ови који су из Вуковара, али има неких људи које ја не знам, који нису мени познати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је Милан Ланчужанин звани «Камени»?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он није из Вуковара или јесте?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Био је, у Вуковару му је живео отац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, тамо му је живео отац, да ли знате ко је Милојевић Предраг звани «Кинез»?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Не. Њега не познајем, тај човек није из Вуковара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Љубоја Марко звани «Маре»?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Ни тај није Вуковарчанин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шошић Ђорђе звани «Чича»?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: За њега не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Драговић Предраг звани «Цеца» капетан? Не знате?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али ове остале знате?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Знам Вујовића, знам Вујановића, знам Златара, знам Војновића, знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте кога од тих људи видели тада у касарни?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никог од њих?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Нисам ни обраћао пажњу толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел било вуковарчана, припадника из ове јединице, Ви рекосте територијалаца, је ли било тамо у касарни код тих аутобуса?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: У касарни је била маса народа, куће су преко пута касарне, околу касарне су стамбене куће где су људи живели, тако да се народ окупио, стигли су, прохујала вест стигли су заробљеници, е сад ко су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел знате шта је било са тим аутобусима, где су ти људи одвежени?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Не знам шта је било, куд су ти аутобуси отишли, али после шта ја знам можда годину, две дана се чуло шта се десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви чули?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Чуо сам да су неки људи завршили на Овчари, е сад да ли је то тај конвој или је неки други, ја стварно не могу да кажем, углавном наводно да су на Овчари неки људи да су нађени, да су пронађени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У поступку истраге рекли сте да сте чули да су ликвидирани на Овчари? Тај израз онако мало делује полицијски?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Касније из средстава информисања да су ликвидирани, ја нисам тада кад се то дешавало ја нисам знао ни да су они на Овчари ни шта се тамо ради, ја на Овчари нисам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, питам Вас, видим да нисте били тамо али Вас питамо шта сте чули шта је било са тим људима само то? Шта сте чули?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Ликвидирани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ипак Ви кажете већ од половине децембра месеца па све до 1997. године и полицајац у Вуковару, је ли било какве истраге у том смислу, да ли је што истраживала та станица полиције?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Нико, колико је мени познато СУП Вуковар није покретао истрагу везану по том питању из којих разлога то ја не знам, мени није познато али ја сам имао своју хијерархију руковођења тако да радиш оно што ти се нареди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, имате ли шта још да кажете господине Цревар?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате? Да ли Ви знате за какву смену Јакшића?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Па негде пар дана да ли је то два, три, или пет дана пред пад самог града Вуковара ја сам, пошто сам се познавао са Јакшићем, једног дана ми је Јакшић дошао и каже сменили су ме, више не водим ја јединицу, кажем ко је постављен кажем не знам ко ће бити али неко ће бити постављен, сад ко је после други дан сам већ знао да су постављени Мирољуб и Станко, ко је њих поставио на ту функцију ја стварно не знам да Вам кажем. Али знам да ми је Јакшић рекао да је смењен, е сад ко је њега, нисам га ни питао додуше ко га је сменио, смењен, смењен, шта сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Неколико дана пре ослобођења Вуковара смењен је Душан Јакшић са места команданта штаба ТО», дакле, опредељено кажете са места команданта штаба ТО, ово ја сад читам Вашу изјаву код истражног судије прошле године, дакле, смењен је Душан Јакшић са места команданта штаба ТО, данас кажете нема ТО има нека група 70, 80 људи?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Као ТО, хоћу Вам рећи да нема званичне ТО као организације Територијалне одбране која рецимо је имала свог командата прије пада Вуковара који је дошао човек у рату у Вуковар али се није наставио прихватити да води ту Територијалну одбрану којом је командовао са њом 10 година у Вуковар, мајор један Узелац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро нема у оном смислу предатном али?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Значи нема праве команде, ми смо слушали команду војске, нисмо доносили ниједну одлуку, није одлуку Јакшић доносио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је Јакшић што командовао?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Није командовао, али је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је онда?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: А не знам шта је, Јакшић није могао да узме и да каже треба напасти тај и тај део града без одобрења војске. Значи војска је рекла иде се у даље чишћење, идемо ми са њим, Јакшићу упути своје, идемо даље на чишћење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Јакшић онда преносио те команде, разрађивао можда тамо, то Вас питам онолико колико Ви знате, јел нас буни то мало, Ви кажете тамо са места командата штаба ТО то доста онако делује уређено? Е сад Ви кажете у овом записнику «а сменио га је мајор Шљиванчанин»?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Ја сам после чуо да је Јакшића сменио Шљиванчанин. Да ли га је сменио Шљиванчанин или није, ја тог момента кад сам комуницирао са Јакшићем нисам га питао ко га је сменио, зашто га је сменио. Смењен сам добро, има свако својих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Одмах се то прочуло, иако смо да кажем били изненађени што је дошло до те смене, ја сам већ рекао да је Јакшић био резервни официр, прихватили смо то, није било никаквих проблема», а ко је био изненађен и ко је то прихватио да није било никаквих проблема, ко то ми прихватили смо то, били смо изненађени?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Ми људи који смо рецимо ја сам већину времена био са тим људима на Петровој гори, то је неких 20-ак кућа, тај део људи, нас је рецимо, нас је изненадило то што је Јакшић смењен као један капетан који је смењен због чега, без неког по нама разлога зашто да буде смењен, ако није ништа урадио што не би требало да се уради, ето једино то је та комуникација између нас као људи који смо били на том делу а ништа нешто друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви даље овде кажете да сте у то време користили једну канцеларију на «Велепромету», обављали разговоре са тим заробљеницима, «наш

став је био да са тим људима треба разговарати и да сазнамо за људе Србе који су нестали за време борби у Вуковару», итд. То сте рекли, слажем се. «Радили смо уствари неку врсту тријаже, тако што смо за оне што смо мислили да су урадили неке злочине распоређивали у хангар број 2», то нам данас нисте рекли, рекли сте ти људи се задржавају кратко, пар сати, па иду даље?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: И ти који су ишли у хангар 2 су одлазили даље, нико њих ту није да су ти људи негде вођени или да је према тим људима био неки поступак малтретирања или да су ти недај боже да је неко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел сад тачно, дакле, из овога би се дало закључити ове Ваше изјаве из прошле године би се дало закључити да ти разговори са тим људима који излазе из Вуковара нису били само у смислу да се сазна за судбину несталих Срба за време тих борбених дејстава него и да се виде да ли су неки од тих који излазе да ли су вршили какве злочине?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Не да ли су вршили разне злочине, ми нисмо могли утврђивати у то време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неке злочине?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Мене је интересовало шта се дешавало са људима који су нестајали у Вуковару. Значи, кога год смо ми, кога год сам ја од тих Хрвата који су изашли упитао где си био, у којој си јединици био, нико од њих нити је пушку носио, нити је био у којој јединици. Сви су били изашли свеже обријани, потшишани, сређени као да су дошли са центра Теразија, а ратовали смо, био је рат, значи ко је на нас пуцао, на кога смо ми пуцали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Цревар ко одређује да ли ће ићи у хангар број 2 или ће не знам ићи негде другде, ко то одређује?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Одређивали смо ја и Неша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Жигић?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте да нисте са њим ништа?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Нисмо ми ту радили сад месец дана. То је два дана свега рада отприлике, два дана непуна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се онда дешава са тим људима који су у хангару?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Ти људи поново одлазе у аутобусе, иду за Србију, јер немамо никаквих доказа, шта ће ми у хангару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што их уопште држите тамо у хангару?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Нисмо их могли све држати у кругу «Велепромета» зато што је ту било хангара да се ти људи због зиме и да се склоне за које смо мислили да са њима треба обавити разговор. Ја само кажем за људе с којима смо требали обавити разговор су ишли у хангар 2.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да би се тек са њима разговарало?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Да би се са њима обавио разговор. После разговора они се људи пуштају, пуштају се да иду даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се обавља са њима разговор тамо у хангару број 2 или не знам ни ја где, са тим људима да ли се обавља какав накнадни разговор, извршена је тријажа, подела?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Обави се разговор и он иде. Он одлази за Србију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се воде какви записници о томе, каква евиденција, белешке?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Био је Пера Перић, па смо га питали то, процењујемо да је вршио неке злочине, Мика Микић није вршио никакве злочине, процењујемо да није вршио, разумете шта Вас питам, полицајац сте пре тога, после тога?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Нема се ту времена с неким разговарати, два или три сата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам. Онда чему, каква је сврха уопште разговарати, ако не водите никакву евиденцију о томе, никакве трагове не остављате око тога, каква је сврха уопште разговора са тим људима, а има их јако пуно ако добро схватам?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Јесте има их јако пуно, али ми смо сматрали да ће неко од њих из страха рећи, знам за тога и тога или јесам или нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, није нико ништа, нико није валидне информације давао?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Ништа од тога, никакве информације зато Вам кажем ни дан данас ја не знам рецимо шта се десило са тим људима за које сам се интересовао. Немамо информације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је Богдан Вујић?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Поновите молим Вас?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Богдан Вујић? Да ли Вам то име и презиме што говори? У то време је био потпуковник ЈНА, у органу безбедности радио.

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа Вам то не значи? Јесте ли Ви имали какав сукоб око хангара број 2 са каквим потпуковником ЈНА?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Имао јесам, не знам да ли је то тај господин или није. Имао јесам са једним официром јер је он, таман смо ми њих ставили у хангар и улетео је неки потпуковник или мајор, не знам ни ја више по чину шта је био са полицијом, и ту је дигао на нас галаму шта ми то радимо, зашто ми те људе одвајамо, ми ту чинимо чуда. Ја сам се једноставно са њим преречио, ми ништа овде не радимо што би било противзаконито, обавимо са њима разговор, људи иду за Србију. Јер сматрао сам да војска нема довољно информација о људима из Вуковара које ми тражимо. Јер војска као војска, она ради свој посао, не зна ко су људи који су у Вуковару нестали. Нема те податке одакле им. Ништа више. То је човек те људе купио, ставио их у аутобусе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Ја се сећам да сам тог дана», а то је тај дан када говорите о хангару број 2 и довожењу тих људи на «Велепромет», «имао сукоб са једним пуковником који је довео једну јединицу војне полиције и купио све заробљенике па и оне које смо ми издвојили у хангар број 2. Ја сам молио да са њима још разговарам али су их они преузели, а када се та нека свађа заоштрила његов пратилац је уперео пушку у мене и ја сам схватио да је ствар озбиљна и нисам хтео да изгубим главу због неког Стјепа и других». То је Ваша изјава у поступку истраге, па Вас питам да ли остајете Ви при овоме или не?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Остајем при тој изјави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад, Богдан Вујић, пуковник Богдан Вујић тада тај безбедњак, он нам је овде причао у овој судници господине Цревар да заиста је било тамо неког сукоба, да је он са БОВ-ом наоружаним, са митраљесцем на том возилу и упаљеним рефлектором морао да отвори једну посебну просторију са металним блиндираним вратима у којој је нашао 30, 40 људи крвавих, мучених итд, извео их и ставио у аутобус и одвео?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Ја не знам да је тај господин дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте се томе противили, а и извесни «Топола», то је његова прича овде знате, то је његова прича овде. Топола, јел знате ко је Топола?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: По причи, по надимку то је добровољац из Србије, мислим не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел био неки «Топола» тамо са Вама на «Велепромету»?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Са мном није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Богдан Вујић прича тако, управо овако прича да сте били Ви, «Топола»?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Ја и «Топола» нисмо били заједно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па Богдан Вујић каже да сте били Ви и «Топола» тамо заједно и да сте се противили томе да се узму ти људи из тог, можда је то хангар број 2, не знам, можда је тај хангар број 2?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Ја знам, ја кажем да сам са тим официром имао сукоб али то је било у кругу, значи у кругу «Велепромета». Војник као војник он је уперио пушку, то је његов задатак да чува свог старешину, видим шта сад, водите их радите с њима шта хоћете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли знате ко је Перо Миљановић?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Перо Миљановић је био један од наших територијалаца с Петрове горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел знате нешто везано за њега и хангар број 2?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Не знам везано за хангар број 2, ја сам рекао истражном судији да сам чуо после рата да је наводно Перо код «Велепромета», пошто поред «Велепромета» пролази пруга једна која је ишла према циглани, да је наводно ту Перо убио двојицу људи, да ли је то истина ја стварно не знам, нисам их видео, нити сам томе присуствовао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Двојица људи из, одакле?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Не знам одакле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте овде рекли да их је наводно издвојио из тог хангара број 2?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Ја мислим да нисам рекао да их је издвојио из хангара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте. «Ја нисам лично видео али касније сам чуо да је Перо Миљановић из Петрове Горе извео двојицу заробљеника и ликвидирао их је у близини», извео?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Не кажем господине судија да су из хангара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па кажете, добро?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Па пазите на «Велепромету» има људи маса, ту је Хрвата пар хиљада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја ћу Вам прочитати цео овај пасус јер то је из две реченице па због тога би се дало закључити да је то из тог хангара број 2. «Ја сада не знам колико је људи било издвојено у онај хангар број 2. Нисмо их пописивали, није било времена, ја нисам лично видео али сам касније чуо да је Перо Миљановић са Петрове Горе извео двојицу заробљеника и ликвидирао их у близини пруге»?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Да, али могао је да их изведе из круга «Велепромета» не из хангара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. «Било је ту доста мештана из Вуковара и територијалаца, ми смо знали да то нису били све рањеници и да су многи хрватски војници скинули униформе и обукли беле мантиле, па је испало да је вуковарска болница имала јако пуно доктора. Ја сам то говорио официрима, рекао сам

Шљиванчанину «Шљиво није то болничко особље», он је рекао да ће да их води у Србију и да ће са њима о томе да разговарају, рекао ми је да су ти заробљеници у надлежности војске а не ТО». Ово сад што сам прочитао то је Ваша изјава везано за оно, ја сам Вас питао да ли сте с ким разговарали у касарни, с којим официром везано за те аутобусе који су ту итд, Ви рекосте нисте ни са ким ништа разговарали али сте код истражног судије рекли ево Шљиванчанину рекли нису то све?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Нисмо се ту разумели. Ја јесам Шљиванчанину то што сте прочитали ја сам то рекао. Ту је Шљиванчанин био, али није било неких других посебних разговора јер ја знам пошто је станица милиције од болнице неких 80 метара удаљеност, ја сам знао добар део болничког особља, у тим аутобусима је било пола људи који су имали бели мантил на себи, а знам отпрприлике, није вуковарска болница имала 50 или 100 лекара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Знате шта нам каже још Вујић везано за те људе тих 40-ак из тог хангара број 2, били су, он каже да има нека сазнања да они заиста јесу смештени такође у аутобусе и он каже да је тај конвој отишао, кренуо за Сремску Митровицу и то се дешава негде у 2 иза поноћи и сад она има неких сазнања да је тај аутобус пресретнут, да је тај аутобус завршио на Овчари те ноћи? Ви немате никаквих таквих сазнања?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Никаквих сазнања, ако је тај господин Вујић узео тај аутобус и пратио га како му је могао аутобус нестати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не био је цео један конвој, овај је био последњи у конвоју, тако он бар прича и после чуо причу наводно од тог возача да је тај аутобус пресретнут и завршио?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Ја сам много пута у полицији био у пратњи али никад нам задње возило није могло нестати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питаћу Вас још нешто господине Цревар па Ви сад коментаришите јел то било или није било, јел сте то рекли или нисте рекли. Ја сам Вам предочавао више ствари које Ви данас нам нисте рекли, знате, да ли је проблем у томе несећању или видим да се Ви присећате кад Вам прочитам то што је било прошле године?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Не могу да знам тачно шта сам рекао тачно од речи до речи код господина истражног судије у Новом Саду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Ја сам тек сада када је почела истрага у Србији о овоме чуо да је наводно била нека одлука Владе да се ћути о томе, али ништа званично не знам»?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: То је мене господин судија питао у Новом Саду, да ли ја знам, да ли сам ја присуствовао седници Владе на «Велепромету» где је одлучивано да се о Овчари да се то шути, да се о томе не расправља, али ја сам тад одговорио да ја нисам присуствовао тој седници Владе нити знам да ли је та седница Владе одржана на «Велепромету» у Вуковару, тад је мени господин судија рекао да су присуствовали Аркан и шта ја знам још, Горан Хацић и остали, али ја не знам за такву сједницу Владе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Ја сам тек сада када је почела истрага у Србији о овоме чуо да је било наводно нека одлука Владе да се ћути о томе», везано за истраживање званично у истрази тога што је било итд, да се ћути о томе?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Не, то није добро формулисано. Мене је тада судија питао да ли ја знам за одлуку Владе и за ту сједницу која је одржана на

«Велепромету», али не да сам знао за одлуку Владе. Не могу да знам за одлуку Владе којој нисам присуствовао, како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, из овога би се дало закључити да сте Ви нешто чули, да је била наводно нека одлука Владе да се о томе ћути, па Вас питам јел то тачно или није тачно или да се судија погрешно разумео?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања? Господине Булићу?

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Само да Вас питам нешто, а какав је у принципу био однос између војске и територијалне одбране, јел су се поштовале те одлуке које је војска доносила, да ли је долазило до неких конфликта или да ли Ви знате и да сте чули?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Колико је мени познато није долазило до контаката, ми смо били сви сретни што је војска дошла.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: До конфликта неких, да ли су се значи увек поштовале наредбе те као што сте рекли да су све наредбе ишле из војске, а да су ти Територијална одбрана да кажем командири служили, Ви сте рекли као поштари, да ли значи да су се увек поштовале те одлуке или да су евентуално неко од Територијалне одбране имао неке друге, неку другу идеју како треба нешто урадити обзиром да су мештани у питању?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Колико је мени познато да није било никаквих конфликта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте чули да је било каквих конфликта, противљења неким одлукама или нешто тако?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Не.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Добро. Хвала.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Чини ми се да сте изјавили да сте познавали Златара, Вују Златара?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Јесам.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Да ли сте га виђали на «Велепромету»?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Не могу да одговорим да сам виђао Вују на «Велепромету» зато што знам да је Вујо рањен.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: А када је био рањен, да ли имате то сазнање?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Па Вуја је негде рањен ја мислим да је Вуја рањен да ли је то крај десетог или десети месец углавном знам Вујо мислим да је једанаести месец уопште није био у Вуковару јер ја сам једном приликом ишао у посету, био је на ВМА у болници.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Ви сте били у посети?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Јесам, ишао сам једном у посету.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Када сте били?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Па негде кажем Вам да ли једанаести месец ту негде, једном сам приликом пошто ми је дете било у Београду отишао сам за Београд и уједно сам отишао у посету, био сам код Вује у болници.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Значи мислите у том периоду Ви га нисте виђали?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Не нисам га виђао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре завршетка?

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: А када сте га последњи пут, да ли можете да направите неко поређење, када сте га последњи пут видели да знате сигурно када сте га видели у односу на те догађаје?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Виђао сам га значи малтене можда да ли сваки дан или сваки други пре његовог рањавања, али ја сад стварно не могу вама рећи кад је тачно Вујо рањен, после тога Вују ја нисам видео. Вују сам видео тек после рата дебело можда чак 2002. сам га видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1992.?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: 1992., да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У једанаестом месецу кад сте му били у посети на ВМА да ли је то било пре престанка борби или након престанка борби?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Пре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Пре, мислим није Вуковар још пао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, даље молим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Говорио је о тој смени Јакшића и доласку Вујовића и Вујановића колико сам схватио на том месту. Са ког места је смењен Јакшић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, предпочили смо му шта је рекао у истрази у том смислу, командант штаба ТО, јели, сад каже то није званично итд., али командант те групе од 70, 80 у почетку а касније више, дакле командант, ево данас каже те групе, онда у истрази је рекао да је ТО, командант штаба ТО.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Ко је дошао на његово место?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па рекао је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Јел имао заменика тај који је дошао на његово место?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не разумем. Ко да ли је имао заменика?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Па тај који је дошао на место Јакшића? Да ли је имао заменика?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви разумете питање? Ајмо прво овако да сад то, нисам сигуран да сведок разуме што га питамо. Кажите браниоче? Рекао је да не зна ко од њих?

АДВ. ПЕТРУШИЋ НЕНАД: Рекао је да ће бити смењен.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Није тако рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, да је смењен, рекао је да је смењен. Али је он сутрадан по том разговору са Јакшићем чуо да су постављени Вујовић и Вујановић, тако смо схватили сведока, ја сам тако схватио сведока?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Не, ја господина разумем, али ја не знам значи ко је први а ко је други.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је, тако сам ја и схватио замениче да он не зна ко је први, а ко је други, дакле, ко је први а ко је заменик он то не зна.

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Не знам ко је коме заменик.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Зато што је другачије говорио у истрази а данас другачије, па сам ја због тога то питање поставио, знам ја зашто питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази је рекао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Ко је био први а ко други а данас не говори ништа...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Сменио га је мајор Шљиванчанин и поставио Вујовић Миролуба и Вујановић Станка и не знам сам ко је од њих био први а ко други, он и данас то говори као у истрази», није спорно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Он је рекао да никога не познаје осим ових људи који су из Вуковара, а данас се на Ваше питање испостави да познаје Тополу и каже да је то добровољац из Србије. Како он зна да је он добровољац из Србије, значи да познаје неког и ко није, куд из Србије, из ког места?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате то питање ћу дозволити, да ли знате ишта ближе о Тополи, како се зове, презива, одакле је?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Не знам ништа, знам да је у Вуковару било јако пуно добровољаца, било их је доста добровољаца у Вуковру је било, али не знам ко је одакле ни ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, питамо Вас за Тополу, како је изгледао Топола?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Не знам, ја сад тог човека да ми га ставите преда мном и кажете ми ко је ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте да сте га знали?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Нисам рекао да сам га знао. Ја сам рекао да сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте само да није био са Вама, знали сте га али није био са Вама на «Велепромету» али сте га знали, то сте нам рекли?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Не, нисам рекао тако, да сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сте чули за Тополу?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Нисам рекао да сам га знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, проверићемо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Није тако рекао. До кад је био на «Велепромету»?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви рекосте да сте били пар дана тамо, пита Вас заменик до када сте били на «Велепромету»?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Већ 20.11. ја сам већ ишао, нашао локацију за станицу милиције и та се зграда већ почела чистити, уређивати за станицу милиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи до 20.?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Јел био 20.? Да ли може да се сети?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте 20. били на «Велепромету» или не? То је питање.

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Не знам, не могу да ли сам тај дан баш био на «Велепромету» или нисам не могу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Ако сам добро схватио он је рекао да тамо се на «Велепромету» врши извесно испитивање, да се види где су ти људи који су нестали чија имена је рекао између осталог, а у чије им он врши то испитивање, испред кога он држи те људе у том хангару број 2 и у чему је ту да кажем улога његова и која јединица то врши?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па питан је, он каже да је то радио самоиницијативно?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Самоиницијативно?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, самоиницијативно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: А у истрази говори о томе да се ништа није могло радити са заробљеницима без војске, па ме сад то занима како је то могуће онда?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумете питање?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Зар је проблем са неким обавити разговор, а шта сам ја тим људима урадио, шта сам ја тим људима нажао увелико урадио ако сам са неким разговарао, обавио разговор да видим да ли зна нешто о некоме ко је нестао у Вуковару.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Испред које јединице он врши разговор са тим људима, која је то?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да самоиницијативно, то је сад понављање питања трећи пут, јели? Каже да је то самоиницијативно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Али он је рекао да се тамо ништа није могло урадити без војске?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слажем се и то је рекао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Како је могуће да се ради ово?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са каквим овлашћењима, ајде то разумем, долазе аутобуси, треба сазнати за људе судбину итд., то потпуно разумем, па чак и на самоиницијативном нивоу, али нам дугујете објашњење са каквим овлашћењима Ви можете да издвајате сад неке људе и да их смештате тамо у хангар број 2 да би се са њима даље радило итд., детаљније причало, испитивало, са каквим Ви то овлашћењима, ко Вас је на то овластио? Да ли имате власт и о кога у том смислу?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни од војске, ни од Јакшића, Вујовића, Вујановића, не знам ни ја ко већ, потпуно самоиницијативно?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Потпуно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ти људи у тим аутобусима долазе у пратњи какве војске?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Мислим да не. Не. Долазе само довози их возач.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Возач их само довози?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Возач аутобуса и ови изађу, он се окреће и иде назад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Иде у круг «Велепромета»? Да ли је круг «Велепромета» обезбеђен каквим стражама да сад они не могу да напусте круг «Велепромета», разумете?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Па сам круг као друг «Велепромета» је један део има зид а други део је ограђен са жицом, тако да не може се ни изаћи са «Велепромета», нема куд изаћи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Ко је обезбеђивао «Велепромет»?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Ја сад не знам ко је обезбеђивао «Велепромет».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли војска, да ли територијалци, ево то је израз који сте Ви употребили или мешовито, или нико, јел?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Мислим, не знам нисам сигуран да га ико званично нешто обезбеђивао као да је постојало обезбеђење.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: У истрази има другачији одговор на исто питање браниоца?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Управо то тражим, али се тога сећам, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: То је задња страна његовог исказа у истрази.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Пошто је човек имао највише искуства био шеф на «Велепромету», «Велепромет» су обезбеђивали и војници и територијалци» то кажете у поступку истраге?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: На посебно питање адвоката каже да су наши територијалци, да не читам јел имате то?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, то је онда нешто друго колега, подсетићете ме где је то? Добро последња страна. «На постављено питање адвоката Заклна каже да наши територијалци јесу обезбеђивали «Велепромет» а била је и војска да ли је била војна полиција не могу да кажем», ево то објашњење додатно, тако два пута, данас нам кажете да не знате ко је то обезбеђивао итд.? Добр.

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Остајем при својој изјави коју сам дао код истражног судије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи тачно је?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Остајем при својој изјави.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Ал како је сад после тог сукоба са официром везано за те заробљенике ако каже да се ти заробљеници нису могли без сагласности војске водити, то је следећа реченица? Због чега сад ту било каква ситуација?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим да смо сведока у том правцу схватили, да је сведок објаснио. Сматрао је да их треба даље испитивати да би се сазнало за судбину а не да их сада они воде.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Ко је био још од територијалаца рањен том приликом, да ли је ико био рањен који седе овде од окривљених? Чули смо да је Златар био рањен, да ли је био рањен још неко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумели сте питање?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Од окривљених да ли је још неко рањен за време рата?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, рекли сте за Златара?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Вујовић је рањаван мислим два пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате кад?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Али не знам кад је рањен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Још неко други од њих, од овде окривљених? Знате, не знате само реците?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Да ли је још неко од окривљених рањен?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рањаван, рекли сте за Златара, па рекосте за Вујовића, па Вас питамо да ли је још неко?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Не знам да ли је још неко од њих рањен.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: А како за Вујовића не зна кад је рањаван а за Златара зна, како зна, јел њега познаје боље или шта?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Па познајем Златара боље и Златара сам раније упознао него Вујовића. Вујовића сам упознао негде 1991., пре Вујовића нисам ни познавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Златара сте од раније знали?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Нисмо се знали од раније.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: У који део тела је био рањен Златар?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко, Златар?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Златар у који део тела је био рањен? Мислим да је био рањен у ноге, између ногу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Кад га је видео јел могао да се креће?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Тад је лежао у Београду у болници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, да ли је лежао у кревету кад сте му Ви били у посети, да ли је лежао у кревету?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све време Ваше посете?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Ма шта је то посета, војска дозволи посету на 10-ак минута више ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: После када га је видео да ли се кретао несметано или?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: После се кретао нормално човек, ходао је нормално, возио ауто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Господине Булићу, ту сте, добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Шта зна још о том лечењу Вује Златара кад каже да се лечио на ВМА, да ли зна још нешто? Да ли је то једина установа у којој се лечио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или се лечио још негде?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Не знам да ли је негде даље ишао ја знам да је био на ВМА, куд је после са ВМА ишао не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Да ли зна да се са ВМА вратио у Вуковар или ишао још негде?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Није ми то познато.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Јел причао са њим накнадно о томе?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Не, никада нисам причао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Познају се, добри су?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Па познајемо се, добри смо и дан данас смо ми добри, али нисмо о томе разговарали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље, молим?

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Овде се изјаснио у истрази сведок каже ја хоћу можете Ви да цитирате четврти овај пасус ја хоћу да објасним да јединици ТО ваљда јединице и добровољци, у чему је разлика између тих јединица ТО и добровољаца? По чему су се разликовали? По команди, униформи, задацима?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Разликовали смо се по томе што смо се ми домаћи између себе знали, а ове људе нисмо знали, нисмо их знали само је у томе разлика.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су и једни и други били у истој јединици или у различитим јединицама?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Било је свакако, била је једна јединица добровољаца која је дошла у Вуковар коју је водио Ланчужанин. Тад је дошла једна јединица Камени је водио добровољци, као дошли Шешељеви добровољци били смо сви сретни што су дошли, али нису они имали неку посебну колико је мени познато нису имали неку посебну да су они имали своју сад команду да су они били само стрелци неки.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Јел су имали свог старешину, команданта те јединице своје добровољачке?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви рекосте водио је Ланчужанин?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Водио их је Камени, а сад да ли је њима Камени био, да ли су они имали још некога од својих командира, а он је био испред Вуковарчана ја то не знам.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Ево да кажете да једни и други, значи ови ваљда јединица ТО каже «нису деловали самостално већ слушала команда војске, они су били при руци ЈНА без војске није се могло ништа урадити». Не, рекао је то. Сад ја

Вас питам, ево овде имате при крају на питања неког од очигледно бранилаца, «тероторијалци нису могли без сагласности војске водити заробљенике», е сад ја Вас питам ко је Вама те заробљенике у «Велепромету» у тој соби где сте водили истрагу доводио, ко их је доводио, приводио? Рекли сте скупљали су их по улицама, овамо амо и ко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја мислим да сам ја то питао сведока.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја мислим да сам ја то данас питао сведока ко их је доводио?

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Ко их је доводио, територијалци, добровољци, војска, војна полиција?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумели сте питање?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Није их нико доводио.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: А они сами долазили код Вас, питали где је Цревар Марко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте тако пуномоћниче, немојте слажем се, али објасните заиста то тај није нам то пуно јасно, ту говорите испитивали сте их ту на дворишту, па говорите о некој канцеларији?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Разговарам са НН Иваном узмимо, па са неким сам разговарао, кажем Вам, са неким сам разговарао одмах у дворишту, са неким сам разговарао и у канцеларији. Кад разговарам с њиме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд они у канцеларији, откуд неко од њих у канцеларији, то је питање?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Одведем човека у канцеларију. Доведем га у канцеларију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви га поведете у канцеларију?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Доведем га у канцеларију.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: И како се представите сад њему кад испитујете, шта кажете, ја сам тај и тај у тој функцији?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Нисам никоме ништа ни говорио. Није ме ни питао човек, јел знаш нешто о томе и томе и здраво, то ми је сам разговор.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Да ли је водио икакве белешке или спискове?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питан је.

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Не.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Како сте проверавали рецимо неки Иван дође није важно презиме и Ви га питате где сте били, шта сте били пре рата, сада мислим како сте то сазнавали од њега, јел Вам неко рекао то је тај, јел ме разумете, водите разговор морате идентификовати?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Онај ко је био рецимо, ко су били Срби били су с наше стране били су под оружјем. Један мањи део, јако мањи део људи Срба је остао у граду, углавном остали су Хрвати и ако ми каже да је он Душан већина кажем већина њих ко је од Срба извучен из града неко одмах је ту њега и пронашао и одвео га код себе. Ја сам рецимо нашао своју куму, њу сам одмах одвео кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, пита Вас пуномоћник нешто друго господине Цревар. Да ли сте на неки начин утврђивали идентитет тих људи које нешто испитујете, саслушавате, ја разумем да га питате како се зовете, јесте ли били у којој јединици, не знам ни ја итд., како утврђујете да је то заиста тај који Вам се представља, да ли сте на неки начин утврђивали њихов идентитет или не или само на основу тога што Вам се каже?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Нисмо ништа посебно утврђивали идентитет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Документ?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Није се тражило ни документе, шта ја знам, не знам ни зашто, није се тражило документе јер свако од њих је рекао како се зове. На пар рецимо цака се сазна ко лаже. Која је крсна слава.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: И сведок закључи да није Србин и шта уради са њим?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Ништа.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Како ништа?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Ако кажем вам поново значи није ништа видео, ништа не зна рећи, отишао је у хангар.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Немојте да се буните колега, логично га питам, он врши тријажу и рекао је. У ком правцу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте колеге да расправљамо на овај начин.

АДВ. ЈЕВРИЋ ЗОРАН: Ја немам ништа против. Немојте да ме колега погрешно схвати. Он човек пита за Србе, он не пита шта је овај радио за време рата него пита да ли зна за Србе, тога и тога и овде погрешно сада постављамо питање, то је моја интервенција. У заблуду сада доводимо сведока. Не пита он тог сведока да утврђује шта је радио за време рата него га пита.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па пита.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Ја питам утврди ли да ли је Србин не шта је радио за време рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега Јеврићу, губимо сад времена пуно, али само кратко. Када смо сведоку предочили да његово интересовање није било само у правцу да сазна за судбину несталих Срба за време тих него и да види да ли је ко од ових људи што излазе вршио какве злочине, сведок је када смо то предочили сведок је рекао да, моје интересовање је било и у том правцу, па за оне које смо проценили да би нам могли дати друге информације у истрази је рекао за које смо проценили да смо вршили какве злочине смештали смо их у хангар број 2 посебно намењен за те, значи није то само његово за судбину Срба у том смислу.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Добро, утврди да није Србин, шта уради с човеком, женом?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, мислим да је он суштински рекао на то и да следећи кратко брзо.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Питање је логично јер координира с војском јел предао војсци, територијалцима, утврди дође код њега у канцеларију и каже ја сам...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Завршили сте разговор, то је питање, у канцеларији, добили сте информације које сте добили или боље рећи нисте добили информације, нисте то ништа ни записали, шта са њим, шта се са њим дешава?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Нисам их добијао. Рекао сам да су враћени назад и ти су људи одлазили аутобусима за Србију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где назад на двориште?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Да.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Да ли је ту са војском на било који начин сарађивао, војска је колико знам возила аутобусе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питан је, каже не, рекао је не.

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Није само војска возила аутобусе, ту нису били војни аутобуси, то су били наши аутобуси цивилни аутобуси натовари се аутобус иде за Србију.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Чији ваши којих ваших?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: То су аутобуси из Чазматранса.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Нисте ме разумели, да ли војни да ли територијалне, добровољачке?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је то нису били војни аутобуси, то су наши каже из «Чазматранса».

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Из «Чазматранса» и аутобуси који су.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Не говорим ја чије је било то у ком предузећу возило него ко одлучује да то возило и где га вози? Јел ме разумете, логично питам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то знате?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Не знам ко је одлучивао куда аутобуси где ће ко ићи то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли на аутобусима пише за Србију, за Загреб, за Хрватску, разумете у том смислу?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Није писало на аутобусима, ја мислим да није писало ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се људи некако позивају да тријажирају и да кажу ви идете у тај аутобус за Србију, ви идете у овај аутобус?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Сви су аутобуси ишли за Србију, није могао ићи за Загреб.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Епа сад. Добро, то су Ваша сазнања, у реду?

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Тај мајор Жигић, ко је тај јел Жигић или Жижих? Жижих је сад кандидат?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Жикић.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Ко је, Ви кажете шеф је био неки, шта чега шеф, које сад, који је његов однос?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Он је пре рата радио у полицији.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Рекли сте инспектор?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ту на «Велепромету»?

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Али Ваш однос Ви и Жигић шта сад Жигић, шта Ви, јел сте заједно радили исти посао, јел Вам он наређивао јел сте Ви Жигићу наређивали?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Ипак Жигић је био старији па је Жигић то више и водио зато што је имао више искустава од мене.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Чега је он био шеф?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Нисмо имали неку службу да Вам могу одговорити чега је био шеф.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Сад морам да питам оно што не знам, да ли је тај Жигић жив уопште?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Жигић није жив, Жигић је умро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље питања?

НАТАША КАНДИЋ: Ја ћу поново иако је тужилац питао ко је донео ту одлуку да се испитују, шта значи ово речено у истрази наш став је био да се са тим људима треба разговарати. Чији је то став?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слажем се, да.

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Жигића и мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, мислите на Жигића и Вас?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли би било добро да се сведоку предочи оптужница са именима како би нам рекао кога међу њима да ли има некога кога види чије име види ту а да је био на «Велепромету» да је можда неко издвојен?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На «Велепромету»? Сведока смо питали везано за касарну, а питаћемо га везано за «Велепромет» то је близу. Дакле, Ви сте рекли кога знате кога овде од оптужених знате Вуковарчане све рекосте, све Вуковарчане знате. Добро. Питали смо Вас, ја сам Вас питао за неке, Ви рекосте да их не знате, е сад од ових које знате из Вуковара питао сам Вас кад сте били у касарни Ви сте рекли била је маса народа, никог тамо од њих нисте видели, на «Велепромету» тих дана?

НАТАША КАНДИЋ: Тог дана када долази тај официр и када одлази?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ево прецизније питање значи тог дана кад је био тај пуковник са којим сте имали тај неки сукоб, да ли је тог дана било кога од Вуковарчана које Ви знате овде оптужених на «Велепромету» јесте није само, сећате се не сећате се, само кратко?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Ја питам кога је он издвојио да би питао за Србе и евентуално за ратне злочине, кога он издваја од Хрвата?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам Вас разумео. А, да ли се сећа неких имена, да, разумем?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Не сећам се, то је било прошло је већ година доста не знам више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рођени у Вуковару?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте рођени у Вуковару? Кад сте дошли у Вуковар, кад сте се настанили?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Настанио сам се у Вуковару 1975., 1980. сам отишао из Вуковара и дошао сам 1089.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1989., тако да, разумем.

НАТАША КАНДИЋ: Јел може да му се ипак предочи имена из оптужнице, можда је некога од њих видео, издвојио, разговарао ту у касарни или на неком другом месту?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Рекао сам да нисам у касарни разговара са никим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не у касарни, него у «Велепромету» Ви сте разговарали у неколико наврата, у неколико дана ако сам Вас добро схватио са више људи, са више људи и на дворишту и у тој канцеларији коју сте имали тамо, да ли се сећате иједног имена, да ли познајете иједног човека из Вуковара од раније па да нам данас кажете овде е причао сам са Пером Перићем, питао сам га за судбину не знам ни ја, тога и тога, није битно?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Не, не сећам се ниједног имена.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је познавао Милана Грејза.

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Јесам, радио је у станици милиције у Вуковару.

НАТАША КАНДИЋ: Када га је видео последњи пут?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Милана Грејзу сам последњи пут видео у аутобусу који је био у касарни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У једном од тих?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: У једном аутобусу сам га видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У једном од тих 7 до 8 аутобуса како Ви рекосте у истрази, у касарни?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Да, у касарни сам га видео у аутобусу, али нисам са њим комуницирао. Нисам разговарао са њим.

НАТАША КАНДИЋ: Због чега одлази у касарну? Он је у «Велепромету» да ли га неко позива да дође у касарну, који је разлог да иде у касарну?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Па разлог је тај што се чуло да су у касарну доведени заробљеници, да су доведене Усташе у касарну и ишао сам једноставно из знатижеље да видим кога тамо има, ништа више.

НАТАША КАНДИЋ: У каквим је односима сведок са?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пуномоћнице извињавам се како Ви рекосте да се зове?

НАТАША КАНДИЋ: Грејза.

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Грејза.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Грејза, добро.

НАТАША КАНДИЋ: У каквим је односима сведок са Шљиванчанином када може да му се обрати на Шљиво?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: У никаквом односу.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли су у приватном пријатељству?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се познајете од раније?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Не, у рату сам упознао Шљиванчанина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У односу на овај дан кад се то дешава?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: У рату сам упознао Шљиванчанина, дотле га нисам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Упознали сте га само у рату?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: У рату.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли какве задатке добијали од њега, јесте ли у том смислу комуницирали, контактирали?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Не, од њега нисам добијао никакве задатке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ипак официр, високи официр?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Јесте, изузетан један добар официр.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви му се обраћате са надимком а не са господином?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: У то време нико никоме није викао господине ни друже чак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слажем се, он има неки високи чин?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Није, не могу да кажем није неки човек да је сад био стриктно да се њему мора обраћати са друже мајоре или како.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је Шљиванчанин остао у касарни до тренутка кад су аутобуси кренули одатле?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Ја не знам кад су аутобуси кренули из касарне, јер ја сам касарну напустио пре него што су аутобуси кренули. Нисам био кад су аутобуси изашли из касарне. Нисам био у касарни.

НАТАША КАНДИЋ: Будући да је рекао да је у касарну отишао зато што је био знатижељан да чује да су тамо доведени заробљеници, да ли је касније чуо да су заробљеници одведени на Овчару?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је то.

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: То сам одговорио, то је можда за годину, две дана, али да су то ти или нису то опет кажем не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли га је неко тог дана позвао да се придружи да иду на Овчару?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Мене, да ли је неко позвао да идем на Овчару?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Ја бих још једном молила да се ипак та имена из оптужнице предоче сведоку можда ће рећи да је некога видео у «Велепромету», касарни?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам, разумем ја то, само бојим се да, сведок је у то време имао 25 година, пре тога је био одсутан 7, 8 година из Вуковара, само његова познавања очигледно Вуковарчана би била задње 2 године када је радио као полицајац. Можемо после завршетка саслушања овог сведока да то сведоку дамо јер би то овде у судници потрајало па ћемо направити паузу неку, када завршимо саслушање сведока. Питања даље молим?

АДВ. КАЛАЊ ЂОРЂЕ: Ја бих се вратио на овај сукоб сведока са официрем, високим официрем ЈНА у то време, да ли сведок може да се сети ко је поред њега још био, да ли зна да наведе имена лица других који су били присутни приликом тог сукоба?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Не.

АДВ. КАЛАЊ ЂОРЂЕ: Да ли је сведок окретао цев свог оружја према том официру или његовом полицајцу који је био с њим заједно?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дало би се закључити да није.

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја мислим да је био према њему окренута цев?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Према мени окренута цев?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

АДВ. КАЛАЊ ЂОРЂЕ: Пазите, Ви сте предочили исказ једног сведока пуковника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А приметио сам да сте Ви реаговали на то моје?

АДВ. КАЛАЊ ЂОРЂЕ: Јесте, зато што сам хтео да предочите и исказ сведока Борисављевић Срећка, исто високог официра који се овде сећа да је имао сукоб са једним припадником униформисаним итд., па можда из тих предочавања ће се сведок изјаснити да ли можда ради о сукобу са тим официром, пошто овај официр није био са БОВ-ом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је Срећко Борисављевић?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате Срећка Борисављевића?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Знам Срећка Борисављевића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте сукоб имали са њим?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Не. Нисам имао са Срећком Борисављевићем сукоб.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље питања молим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Да ли зна ко је пуковник Бранко?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Које питање?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам нешто значи ово пуковник Бранко?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вам ништа не значи, добро? Даље, питања молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окривљени? Немају питања, има?

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Да ли познаје Чичка?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Да.

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Да ли је он био заменик Тешићу једно време?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Да.

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Докле, ако зна?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Не знам до када али знам да је био Јакшићев заменик.

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Пошто Марко говори да је био са господином Тешићем, да ли је често боравио у његовој команди у Светозара Марковића?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Да.

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Да ли је тамо стално био присутан господин Јакшић?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Није.

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: А Чичак?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Више је био Чичак него Јакшић.

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: А где је био Јакшић, ако зна?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Не знам да ли је он био на овоме правцу поред касарне или где је био стварно не знам рећи.

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Да ли познаје Јовицу Кресовића?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Познајем Јовицу Кресовића.

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Шта је био он у то време, какве је дужности обављао?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Не знам да је Јовица Кресовић имао неке дужности.

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Да ли зна ко је издавао дозволе, по чијем одобрењу је издавао те дозволе у «Велепромету» за излазак из града?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Дозволе за излазак из града су издаване по одобрењу војске, то су биле војне дозволе, војни печат је био на њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако сам ја Вас добро пратио Ви сте, колико дуго сте Ви били код Тешића тамо у штабу на вези? Колико дуго?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Па од како је гарда дошла у Вуковар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па све до?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Па све до негде кажем 17. или 18.11.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо је кажете долазио и Јакшић чешће Чичак, заменик, да ли је тамо долазио Мирољуб Вујовић, да ли је тамо долазио Станко Вујановић, јел су они долазили за то време код Тешића? Ланчужанин?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Па јесу долазили, али не тако често, али углавном долазили бар једном дневно дођу нај, јер није сваки дан било борбе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Питања сведоку даље нема.

Извињавам се господине Вујовићу.

ОПТ. ВУЈОВИЋ МИРОЉУБ: Пошто је ово задње питање било једном дневно се долазило најмање код Тешића, да ли је сигуран сведок да је то једном дневно или је то било можда, ја знам отприлике 5 до 6 пута да сам био можда код Тешића па да ли је сигуран за мене да сам ја долазио једном дневно.

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Нисам сигуран.

ОПТ. ВУЈОВИЋ МИРОЉУБ: Само то.

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Нисам сигуран.

ОПТ. ВУЈОВИЋ МИРОЉУБ: И још једно, али нема потребе, пошто ја говорим да није била Територијална одбрана, па морам поставити дупло ово питање, да ли је Чичак икад мени некакав заменик био?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта да ли је?

ОПТ. ВУЈОВИЋ МИРОЉУБ: Да ли је мени Чичак икада у нечему био заменик?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вама?

ОПТ. ВУЈОВИЋ МИРОЉУБ: Да, икад, пошто ја говорим да нема Територијална одбрана, разумете, па питам да ли сведок зна?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Не знам то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Питања сведоку нема. Сведок нема ништа више да изјави.

Господине Цревар тражите ли неке трошкове што сте дошли данас у суд?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Сведок трошкове доласка не тражи.

Ми ћемо сада направити једну паузу 10-ак минута, само 10 минута Ви ћете погледати оптужницу сад ће сарадница Снежана то копирати, читаћете имена жртава у оптужници и онда ћемо Вас питати, молим Вас означите тамо ако се сећате некога од тих људи, ако их се сећате, дакле, као човека кога сте видели том приликом у тим Вашим активностима на «Велепромету» или можда тамо у тим аутобусима у касарни, онда означите и то нам реците, у реду?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: У реду.

Настављено у 14,05.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само то једно питање господине, само то једно питање господине Цревару, видели сте овај списак из оптужнице, да ли икога са тог списка знате?

СВЕДОК ЦРЕВАР МАРКО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не? Хвала лепо можете ићи. Сведок нам је рекао да не зна никога и онда је на питање госпође пуномоћника да ли зна ко је то рекао је да зна то је нормално основ да му предочимо све ово да се евентуално присети. Добро. За сутра је било планирано саслушање сведока Шљиванчанина, Радића и Мркшића, то је отпало зато што нисмо успели да, из више разлога је то отпало за сутра, једни су техничке природе, није била слободна судница тамо у Хашком Трибуналу иако је сагласност Трибунала у том правцу постојала, у међувремену смо добили и један поднесак бранилаца тих окривљених којим обавештавају суд да они нису сагласни, дакле, да окривљени нису сагласни са тиме да буду саслушавани као сведоци, да они не желе да сведоче из разлога што су за то исто, па и нека друга кривична дела, а и за ово овде, они тамо оптужени и дакле, објасниће те своје разлоге због чега одбија, ми ћемо о томе још одлучити, ово веће ће о томе још одлучити шта и како радити, тако да је сутрашњи дан у овом неком смислу отпао, него ћемо наставити у среду у 9,30 по оном плану и програму. Позван је Васиљевић Александар као сведок. Хвала лепо. Видимо се у среду у 9,30 сати.